

Tarihin yeni sayfası açılıyor! - A. Engin Yılmaz

Kitlelerin kapitalizmin sonuçlarına karşı büyük çaplı tepkilerine bilinç ve örgütlülük planında yön vermeyi, onu doğru hedeflere yöneltebilmeyi ancak devrimci bir parti başarabilir. Dünyanın çeşitli yerlerinden yansıyanlar, bu yakıcı ihtiyacı ortaya koyuyor.

s.12-14

Dünyada sınıf ve kitle mücadeleleri...

Macron'un açıklamalarını yeterli bulmayarak, militan ve kitlesel eylemlerini sürdüren "Sarı Yelekliler" Fransız burjuvazisinin ve hükümetinin korkulu rüyası olmayı sürdürürken, tüm dünya işçi ve emekçilerine ışık tutuyor, yol gösteriyorlar.

s.14-15

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 47

14 Aralık 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Yerel seçimler yaklaşırken...

Günün görevi, işçi ve emekçilerin dikkatlerini, tek adam rejimi altında iyice anlamını yitiren seçim süreçlerine ya da tek bir genelge ile kayyım atanabilecek bir belediyenin kazara ele geçirildiğinde neler yapabileceğine çekmek **değildir.**

Görev, bağımsız bir sınıf hareketinin geliştirilmesi için fabrika fabrika, sektör sektör örgütlenerek, **krize ve baskı rejimine karşı sınıf merkezli bir direniş hattı** örmektir.

3

Fiili meşru mücadele dışında bir seçenek yok!

Her türden hak arama yolunun kapıldığı bugün, bunun dışında yol aramak, yerel seçim başarılarına bel bağlamak, iktidarın ekmeğine yağ sürmektir.

4

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret için...

Emekçiler yeni yılda, krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, hak kayıplarını korumakla yetinmeyip yeni kazanımlar hedefleyerek mücadeleye atılmalıdır.

10

"Birlik olduğumuzda sorunların üstesinden gelebiliriz!"

3. havalimanında çalışan ve Eylül ayındaki eylemlere katılan bir işçiyle çalışma koşulları ve eylemlerin etkileri üzerine konuştuk.

Filistin halkı "tasfiye kuşatması"na direniyor

s.16

Derinleşen emperyalist rekabet ve petrol savaşları - D. Meriç

s.17

Yerel seçimler yaklaşırken...

Yerel seçimlere yaklaşık üç buçuk ay kaldı. Ama seçim atmosferi çoktan ısınmış durumda. Ülkenin içinde bulunduğu gerçek koşullar konusunda fikri olmayan biri, ortadaki hummalı hazırlığa bakarak olağan bir demokratik seçim sürecinin yaşandığını düşünebilir. Adaylar belirleniyor, pazarlıklar yapılıyor, ittifaklar kuruluyor. Zaten her zaman siyasal aldatma ve manipülasyon üzerine kurulu olan burjuva seçim sisteminin tüm enstrümanları görünürde tıkır tıkır işliyor.

Kendini denetleyen hiçbir kurul, kural ve yetkinin olmadığı bir sistem kurmaya çalışan AKP yönetiminin yeni seçim sürecini böyle karşılayıp sunması gayet doğal. Zira baskıcı ya da demokratik her burjuva yönetim, seçim sistemi üzerinden kendini halkın tercihi olarak sunmak ister. Dahası iç ve dış politikadaki sıkışmışlıklarına rağmen AKP'nin ayakta kalma becerisi gösterebilmesinde, seçim oyunundaki başarılarının özel bir yeri vardır.

Henüz başlangıç aşamasında olan ekonomik krizin sonuçlarından kaçmak için genel seçimleri alelacele erkene çeken AKP iktidarının halihazırdaki en önemli sorunu krizin yıkıcı etkisidir.

Çalışma ve yaşam koşulları iyice çekilmez hale gelen emekçi kitlelerin desteğinin sürüp sürmeyeceği, seçimin kaderini belirleyecektir. AKP'nin seçim kampanyasını bir kez daha, kutuplaşmayı derinleştiren sert söylemler, "terörle mücadele" adı altında uygulanan baskıcı politikaları ve devlet terörü, yandaş medyanın gücüne dayanılarak yürütülen yalan ve demagoji kampanyaları vb. politikalar etrafında öreceği bugünden görünmektedir. Bu politikaların ve ittifak oyunlarıyla MHP desteğinin istenilen sonuçların alınmasına yetip yetmeyeceği ise henüz erken bir tartışmadır.

Ancak bugünden şu söylenebilir. AKP iktidarının kendi başına bu seçim sonuçları üzerinden kaybedebileceği çok az şey vardır. Isıtılmaya çalışılan "Belediyelerle geldiler belediyelerle gidecekler" türü liberal sol yaklaşımların gerçeğe ilgisi yoktur. AKP tekeli sermayenin ve emperyalizmin ihtiyaçlarının ürünü olarak gelmiştir. Gitmesini ya bu güçlerin kendisi ya da işçi ve emekçilerin müca-

delesi sağlayacaktır. Bunda artık kendi başına sandıkların, hele de 31 Mart'ta kurulacak olan yerel seçim sandığının özel bir rolü olmayacaktır.

***

Tek adam rejimi açısından demokratik bir seçim gerçekleşecek görüntüsü yaratmak anlaşılır ama düzen muhalefetine ne oluyor diye düşünülebilir. Adı üstünde düzen muhalefeti. Adı "tek adam" da olsa, her burjuva rejimin oyunun fiğüranı olacak bir muhalefete her zaman ihtiyacı vardır. "Can pahasına" geçmiş rejimi savunacaklarını söyleyen muhalefet partilerinin bu kadar kolay yeni düzene adapte olmaları, yalnızca onların omurgasızlığından gelmemektedir. Düzen muhalefeti çaresizdir de! Onlar için küçük bir seçim başarısıyla AKP'yi sarsmaya çalışmak, en azından kendi varlıklarını sürdürmeyi başarmak dışında yapabilecekleri bir şey yoktur. Bu partiler artık tek adam rejimine muhalefet partileri olmaktan çok "tek adam rejimi"nin muhalefet partileridir.

Bu genel tablonun dışında, her biri başlı başına rant kaynağı olarak belediyelerin elde tutulması ve yenilerinin eklenmesinin bir motivasyon kaynağı olduğunu da eklemek gerekir.

CHP'nin yine sağcı adaylardan medet uman, AKP'yi yenmek için AKP'ye benzeme politikasının da, İYİ Parti'nin şovenizm zehrine sarılarak MHP ile yarışta ayakta kalmaya çalışan yaklaşımlarının da olası sonuçlarını tahmin etmek zordur. Ancak muhalefetin elde edebileceği herhangi bir seçim başarısının artık düzen siyaseti için bile özel bir anlamı kalmadığı için, elde edebilecekleri sonuçların belirleyici bir önemi yoktur.

***

Bizi esas olarak ilgilendiren sosyalist olmak iddiasındaki reformist sola gelince... Burjuva partilerin bile adaylarını tam belirleyemediği bir süreçte reformist bazı kurum ve partiler tutumlarını ortaya koydular. Yaptıkları açıklamalara bakıldığında, seçimlerde en az düzen partileri kadar inisiyatif almaya hazır oldukları, en azından bir kısmının en az onlar kadar heyecanla süreci bekledikleri görülmektedir.

Elbette bu parti ve kurumlar, "seçimlerin artık gerçek anlamda seçim olmadığı", "AKP-MHP iktidar blokunun devletin tüm imkanlarını kullanarak sonucunu önceden tayin etmeye çalışacağı bir aldatmaca" olacağı, "ülkenin seçim sürecine derin bir ekonomik kriz ve ağır bir siyasal baskı rejimi altında" girdiği olgularının farkında görünüyorlar.

Ancak, bu ve benzeri tespitlere, kriz süreci ve tek adam rejimine karşı mücadele ile seçim sürecinin birleştirilmesine dönük vurgular eşlik etse de, bunların bağlandığı alan özgün ve yeni değildir. Her seçimde reformist sol için temel taktik olarak gündeme gelen ortak aday yönelimi, değişik isimlendirmeler altında formüle edilen "mahalle meclislerine dayalı, demokratik, halkçı, kamucu" belediyecilik programları, bir kez daha reformist solun yerel seçim çalışmasının özünü oluşturacak gibi görünüyor.

Seçim süreçleri kitlelerin politizasyon düzeyinin, siyasal süreçlere olan ilgisinin güçlendiği dönemlerdir. Doğal olarak her siyasal oluşum kendi hedef ve amaçları doğrultusunda bu süreçten faydalanmaya çalışacaktır. Bu açıdan bakıldığında, düzen partileri gibi reformist sol yapının da seçimlere bugünden hazırlanması şaşırtıcı değildir. Tuhaf olan, devrimcilik ve sol adına hareket ettiğini söyleyenlerin, derinleşen ekonomik kriz altında yaşam ve çalışma koşulları iyice bozulan, siyasal baskı rejimi altında neredeyse bütün demokratik hak ve özgürlükleri askıya alınan geniş kitlelere sandığı bir kez daha çözüm olarak sunmalarıdır.

Kazanılacak belediyeler üzerinden uygulanacak "halkçı, dayanışmacı politikaların sağ siyasetin ülkeye hakim olmasını engelleme"nin bir yolu olarak sunulan "demokrasinin yerelden geliştirilmesi" gibi, temel sınıf ve iktidar ilişkilerini görmezden gelen yaklaşımları şimdilik bir yana koyuyoruz. En iyi durumda bile "halkçı belediyecilik", bazı imkan ve kaynakların halk yararına kullanılmasının dar sınırlarını aşamaz.

Elbette belediyelerin emekçiler yararına kullanılmaya çalışılması yanlış değildir. Burada söz konusu olan yerel

seçimler olduğunda, bunun nasıl yapılabileceği, gerektiğinde bir program olarak da ortaya konulabilir. Ancak kapitalizm koşullarında bunun sistemin doğasından gelen çok açık sınırları olduğu somut bir gerçekliktir. Bu gerçekliğin üstünü örten, özellikle de yerel yönetimler üzerinden kapitalist sistemin yıkıcı etkilerinin giderilebileceğini savunan yaklaşımlar, sadece mücadelenin gerçek görevlerinden ve alanlarından uzaklaştıran bir rol oynar.

Çalışma ve yaşam koşullarının hiç olmadığı kadar kötüleştiği, işten atılmaların yoğunlaştığı, alım gücünün düştüğü, arda arkası kesilmez zamlarla hayat pahalılığının dayanılmaz boyutlara ulaştığı, tüm bu saldırılara tek adam rejiminin baskı ve terör politikalarının eşlik ettiği bir süreçte, artık oyuna dönmüş olan seçim süreçlerinin ve kazanılacak yerel yönetimlerin bu saldırıların püskürtülmesinde önemli bir manivelaya dönebileceğini düşünmek, budalalıktan değilse eğer çaresizlikten kaynaklanabilir.

Kriz karşıtı mücadele için bir araya gelip ortak bir yazılı açıklama yapmanın ötesine gidemeyenlerin, söz konusu seçimler olduğunda, eğer adaylık konusunda anlaşabilirlerse, ortaklaşmada ne denli mahir oldukları önümüzdeki dönemde ortaya çıkacaktır.

Sınıf devrimcileri 31 Mart yerel seçim sürecinde kendi devrimci programlarını yerel yönetimlerle bağlantısı içinde ulaşılabilecek en geniş kitleye ulaştırmak için güçlü bir çabayı zamanı geldiğinde ortaya koyacaklardır. Ancak yerel seçim gündeminin sınıf mücadelesinin temel görevlerinin yerine ikame edilmesine karşı bugünden mücadele edeceklerdir.

Günün görevi, işçi ve emekçilerin dikkatlerini, tek adam rejimi altında iyice anlamını yitiren seçim süreçlerine ya da tek bir genelge ile kayıym atanabilecek bir belediyenin kazara ele geçirildiğinde neler yapabileceğine çekmek değildir.

Görev, bağımsız bir sınıf hareketinin geliştirilmesi için fabrika fabrika, sektör sektör örgütlenerek, krize ve baskı rejimine karşı sınıf merkezli bir direniş hattı örmektir.

İlerici devrimci güçlerin, öncü işçilerin izlemesi gereken yol budur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/47 * 14 Aralık 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Fiili meşru mücadele dışında bir seçenek yok!

Ekonomik krizin etkileri her geçen gün derinleşip, Erdoğan'ın "parlak" ekonomi yönetimi çökerken, büyüme balonları da patlıyor. Türkiye ekonomisinin durgunluk dönemine girdiği TÜİK'in açıkladığı verilere de yansıyor. Buna göre, ekonomi yılın üçüncü çeyreğinde ancak yüzde 1.6 büyüdü. Birinci çeyrekte yüzde 7.2, ikincide yüzde 5.3 olarak gerçekleşmişti.

Krizin yıkıcı etkilerinin görülmeye başladığı bu süreçte, asgari ücret görüşmeleri de başlamış bulunuyor. Ücretleri eriyen, alım gücü düşen işçi ve emekçiler asgari ücret zammına odaklanmış durumdadır. Bu süreç Ocak ayı zam oranlarını da etkileyeceği için tüm çalışanların ilgisini çekiyor.

Krizle karşı tepkilerin biriktiği, ücretlerin alabildiğine düştüğü, işsizliğin arttığı bu süreci kuşkusuz sermaye ve devleti de ciddiyle gözlüyor. Zira o çok korktukları sosyal patlamaların zemini her zamankinden fazla. Tek adam rejiminin dertlerine ne kadar deva olacağı belirsiz. Hoşnutsuzluğun, işsizliğin, yoksullaşmanın arttığı bir süreçte yaklaşan yerel seçimler ise ciddi bir zorlanma alanı.

KRİZİN FATURASI DEVLET TERÖRÜ İLE ÖDETİLMEK İSTENİYOR!

Türkiye uzun süredir olağanüstü yöntemlerle yönetiliyor. Tek adamlığın ilanı için yalan-hileyle kurulan seçim sandıklarından en fazla %51-52 çıkartabildiler. Toplumun yarısını oluşturan milyonların tepkisi potansiyel bir tehdit olmaya devam ediyor. Toplumun bu yarısını korku cenderesine alarak susturmaya çalışırken, diğer yarısını da dinsel ve milliyetçi duygular körüklenerek, kutuplaştırıcı bir dil kullanarak ve yandaş-kayırmacı politikalarla yedeğinde tutmaya çalışıyorlar.

Ellerindeki medya gücü, dinsel tarikatların desteği, yoksulları sosyal yardım sayesinde oy deposuna dönüştürme imkânlarıyla, toplumun belli kesimlerinin desteğini şimdiye dek koruyabildiler.

Ancak ekonomik krizle birlikte sermaye düzeninin yaşadığı çok yönlü sorunlar artmıştır. Hamaset dolu sözlerin karın doyurmadığı gerçeği kendini dayatırken, "büyüyen ve güçlü" Türkiye imajı hem iç hem de dış politikada giderek dökülmektedir. Popülist politikaların finansmanı da zorlaşmaktadır. Krizin faturasını işçi ve emekçilere öyle kolayından yükleyemeyeceklerinin farkındalar. Bu nedenle toplumun bir yarısına yönelik devlet terörü artırılmakta, diğer yarısına böylelikle "yerli ve milli duyguları" şahlandıracak "düşman" yaratılmaktadır. En insani taleplerle harekete geçen havalımanı işçilerine yönelik saldırgan dil ve gözaltı-tutuklama terörü bunun bir örneğidir. En masum bir hak arama eylemini devlet terörü ile karşılayarak, işi baştan "sıkı" tutmak istemektedirler. Çünkü işçilerin fiili meşru mücadele yoluyla hak araması onların en büyük korkusudur. Greif direnişçilerine 4.5 yıl aradan sonra açılan dava da, fiili meşru mücadeleden

ne denli korktuklarının göstergesidir.

"GEZİ'DEN KORKMAK, "GEZİ" İLE KORKUTMAK!

Bir başka korkuları, Haziran Direnişi'nde olduğu gibi milyonların sokaklara çıkmasıdır. Aradan geçen bunca yıla rağmen raflardan "Gezi dosyaları" indirilerek, yüzlerce kişiye soruşturma açılıyor. Popüler isimler üzerinden Haziran Direnişi'nin "suç" olduğu algısı yaratılmaya çalışılıyor. Osman Kavala'nın "Gezi'yi finanse ettiği" argümanı ile gündeme getirilen gözaltılar ve tutuklamadan sonra sanatçı Mehmet Ali Alabora ve gazeteci Can Dündar için yakalama kararları çıktı. "Gezi korkusu" ile hareket eden dinci-gerici iktidar toplumda bir "Gezi korkusu" yaratmak istiyor.

Fransa'daki "sarı yekekliler" in eylemleri de korkularını arttırdı. Sarı yekeklilere kin kusarken, kendi kitlelerine de böylesi eylemlere karşı "uyanık" olma çağrısı yapıyorlar.

Türkiye her gün yeni baskın ve gözaltı haberleriyle uyanıyor. Tüm eylemsel süreçlere tahammülsüz davranılıyor. Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinin yasaklanması, 25 Kasım İstanbul eylemine

saldırı gibi pek çok örnek yaşanıyor. Açlık grevlerinin olduğu bir dizi ilde HDP binalarına yüzlerce polisle yapılan baskınlar da zorbalık sergileniyor.

Kitleleri sokaktan, eylemden uzak tutmaya çalışmakla yetinmiyor, sosyal medyanın gücünü bildikleri için emekçileri evlerinde de baskılayıp susturmaya çalışıyorlar. Elleri işlevsel bir araçları da var: "Cumhurbaşkanına hakaret"! Bu kapsamda Erdoğan'ın ilk kez cumhurbaşkanı seçildiği 2014'te 682 soruşturma varken, bu sayı 2017'de 20 bin 539 olmuştur.

Önümüzdeki süreçte devlet terörünün artacağı açıktır. Ekonominin dibe vurduğu, hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı bir ülkede tepkiler er geç dışa vuracaktır. Bunu çok iyi bildikleri için baskı ve zorbalığın yanı sıra yalan-dolan ile yönetmeye çalışıyorlar.

KORKULARINI GERÇEK KILMAK İÇİN MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Bilinmektedir ki, rüzgâr eken fırtına biçer! Bu fırtınayı yaratmak için işçi ve emekçilerin kendilerini engelleyen prangalardan kurtulup, fiili-meşru mücadele yolunu tutmaları gerekmektedir. Dinci-faşist iktidarın sonunu getirmenin başka bir yolu yoktur. Her türden hak arama yolunun kapatıldığı bugün, fiili meşru mücadele dışında yol aramak, yerel seçim başarılarına bel bağlamak, mevcut iktidarın ve sermayenin ekmeğine yağ sürmek demektir.

İşçi ve emekçilerdeki tepkileri sınıfsal temelde örgütlenme, fabrikaları, meydanları, sokakları mücadele mevzilerine dönüştürme sorumluluğu önümüzde duruyor.

Haziran Direnişi'nin 1. yılında yapılan eyleme ceza

Sermaye devleti Haziran Direnişi'ne yönelik saldırılarını son süreçte yeniden öne çıkardı. Saldırıların yargı ayağında, İstanbul'da 6 kişiye daha hapis cezası verildi.

Haziran Direnişi'nin 1. yılında İstanbul'da yapılan etkinlikten yargılanan 6 kişiye 6 Aralık günü İstanbul 28. Asliye Ceza Mahkemesi, 10 aydan 5 yıl 8 ay arasında değişen oranlarda hapis cezası verdi.

Mahkeme Ali Tan Kutluay, Erkan Özcan Özen ve Seyithan Aytekin'e "Toplantı ve gösteri

yürüyüşleri kanununa muhalefet"ten ayrı ayrı 10 ay hapis cezası verdi.

Tolga Tezmen, Kemal Ural ve Fatma Özdoğan hakkında da, "Toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet"ten ayrı ayrı 2 yıl 6 ay hapis cezası verdi.

Mahkeme bunlarla birlikte "Görevi yaptırmamak için direnme"den Ali Tan Kutluay, Kemal Ural ve Tolga Tezmen'e ayrı ayrı 1 yıl 6 ay 22 gün, Tolga Tezmen'e "Kasten yaralama" suçundan da 1 yıl 8 ay hapis cezası verdi.

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret için mücadeleye!

2019 yılı için geçerli olacak asgari ücret bir kez daha çay ve simit hesabıyla tartışılıyor. Oysa sermayenin, açlık sınırının bile altında olmasını istediği asgari ücret zam oranının yanı sıra bir başka önemli sorun daha var: Asgari ücretten kesilen vergiler!

Artan hayat pahalılığı ile birlikte Ocak ayından itibaren temel tüketim maddelerine gelecek zamlar da cabası. Her geçen gün, işçi ve emekçiler için bir kayıp zaman olmaktadır. Krizin faturasını işten atılarak, daha da yoksullaşarak ödeyen işçiler, eğer mücadeleyle durumu değiştiremezlerse 2019 yılına kayıplarla girecekler.

Asgari ücretin vergilendirilmesi, emekçilerin cebine giren ücretin daha da azalmasına neden olmaktadır. Zira bu yılın başında yürürlüğe giren zamlı asgari ücretten yüzde 15 olarak kesilen vergi miktarı yıl sonunda yüzde 35'i bulabilmektedir. Bu da işçilerin eline geçen ücreti iyice aşağıya çekmektedir.

İşçilere verilen asgari sefalet ücretinden vergi kesilirken, patronlara asgari ücret vesilesiyle ek ödemeler yapılmakta, asgari ücretin bir kısmı kasasını işçi ve emekçilerin doldurduğu devlet tarafından karşılanmaktadır.

Asgari ücreti vergilendirenlerin kendi lüks tüketimlerine gelince ne kadar cömert olduklarını da biliyoruz. İşçilerin

asgari ücretinden vergi alan sermaye devleti sıra zenginlere gelince alabildiğine cömert olmaktadır.

Patronlara vergi kıyağı yapılmakta, burjuvaların pırlanta ve yat gibi lüks ürünlerinden vergi alınmamaktadır. Yoksul köylünün kullandığı mazot ile zenginlerin yatları için kullandığı mazot fiyatları arasında bile muazzam bir uçurum vardır. Şu günlerde çokça popüler olan TBMM lokantasındaki fiyatlar da ortadadır. Keza sarayın harcamaları, cumhurbaşkanı, bakan, milletvekilleri ve diğer bürokratların maaşları da...

Yoksullar ekonomik krizin tüm faturasını ödemeye mecbur bırakılırken sermaye sınıfı ve temsilcileri ayrı bir dünyada yaşamaktadırlar. Bir tarafta on milyonlarca insan sefalet içinde kıvrılırken, bir avuç azınlık bu düzenin sefasını sürmektedir.

2019'U KAZANMAK İÇİN MÜCADELE ŞART!

İçinden geçilen durum göstermektedir ki şartlar değişmediği müddetçe içinde bulunduğumuz yılı kayıplarla kapatan işçi ve emekçiler 2019'da da kaybede-

ceklerdir.

Erdoğan AKP'sinin yıllık ajandasında kıdem tazminatının gaspı da bulunmaktadır.

Bu ajandadaki tüm hesaplar sermaye sınıfının önündeki yolların daha engelsiz hale getirilmesi üzerinedir. Ekonomi çizelgeleri sömürünün ve yağmanın daha kolay yapılabildiği, krizin faturasının işçi ve emekçilere yükleneceği bir hattı işletmektedir.

Bu tehlikelerin bilincinde olarak işçi sınıfı da kendi ajandasını oluşturmalıdır. İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret talebinin vergiden muaf asgari ücret talebiyle birlikte gündeme getirilmesi önemlidir.

İşçi ve emekçilerin mücadele ajandasında krizin faturasını ödemeyi reddeden, hak kayıpları değil, yeni kazanımlar hedefleyen diğer taleplerle birlikte bu talep de öne çıkarılmalıdır.

Amacına ulaşmak için sürekli sahte kamplaşmaları körükleyen, emekçilerin yolunu saptırmak, gündemini değiştirmek için işçi ve emekçilerin önüne sık sık sandık tuzakları koyan, siyasal ve sosyal yaşamın kendi belirlediği çizgide ilerlemesini isteyen sermayenin AKP/Erdoğan iktidarına karşı işçi ve emekçiler kendi sınıfsal talepleriyle çıkmalı, ülke gündemini bu istemlere göre belirlemelidirler.

Ergün Atalay, R. Hisarcıkıoğlu, B. Yıldırım... Aynılar aynı yere!

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın Fransa'daki Sarı Yelekliler eylemlerine ilişkin "Ülkemizde de bunla ilgili ne göreceğimiz bize bağlı" sözleri yandaş basın hedefinde olmasına karşın, patronlar ve AKP şefleri Atalay'a desteklerini sundu.

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkıoğlu'nun ardından Meclis Başkanı Binali Yıldırım da Atalay ile basının karşısında poz vererek Türk-İş'in sermayeye kritik anlardaki 'hizmetlerine' değindi

Türk-İş merkezine 12 Aralık'ta ziyarette bulunan Binali Yıldırım şöyle konuştu: "Türk işçi hareketinin, emeğin en büyük örgütü Türk-İş'in, Türk-İş genel başkanının saçma sapan haberlerle yıpratılmasına asla gönlümüz razı gel-

mez. Bugün bu ziyaret, meclis başkanı sıfatıyla hem bir iade-i ziyaret hem de bu son günlerde yaşananlara karşı bir cevaptır. Biz, Ergün Bey ve arkadaşlarını 30 yıldır tanırız. Her zaman sağduyunun yanında olmuş, mesele memleket olunca, mesele millet olunca 'gerisi teferuat' diyerek en önce adım atmış, yola çıkmış bir kardeşimizdir. Türk-İş, aynen durduğu yerde, çizgisinde, geçmişte olduğu gibi gelecekte de devam edecek ve bu ülkeyi gayrimeşru yollardan ülkenin huzurunu bozmaya çalışanlara karşı emek örgütlerinin sigortasıdır. Bu görevini sürdürmeye de devam edecektir."

Ergün Atalay'ı ziyaret eden TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkıoğlu da "Türk-İş

başkanımız Ergün Atalay, demokrasiye, devletine, ülkesine, milletine bağlı, olaylara Türkiye penceresinden bakan, istikrarın yanında olan, yerli ve milli düşünceye sahip bir değerimizdir" demişti.

"ATALAY MÜCADELENİN ÖNÜNE GEÇME DERDİNDE"

Rifat Hisarcıkıoğlu'nun Atalay'a "hepimizin bildiği gibi demokrasiye, devlete, ülkesine ve milletine bağlı" diyerek sahip çıktığını hatırlatan Petrokimya İşçileri Birliği'nin konuyla ilgili açıklamasında şunlara yer verildi: "Türkiye'de milyonlarca işçi adına asgari ücret belirlenmesi için masaya oturan, 2000 TL gibi yaşam standartlarının çok altında

bir rakam ile 'pazarlık' eden Ergün Atalay'ı, işçi düşmanı, burjuva sınıfının temsilcisi Rifat Hisarcıkıoğlu'nun sahiplenmesi çok manidar.

Yaşamlarımızı, geleceğimizi burjuvaların koruduğu, işçiye emekçiye ihanet eden sendika ağalarına bırakmayalım. Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret için kitlesel, kararlı ve birleşik mücadeleye!"

Petrokimya İşçileri Birliği'nin ikinci açıklamasında ise şunlar ifade edildi: "Hepimiz biliyoruz ki, Atalay gibi sendika ağaları işçi hakları için mücadeleyi büyüteceğine, onun önüne geçme derdindedir. Ülkemizde ücret zamları için kitlesel eylemler düzenlenmiş olsa, hiç şüphesiz Atalay ne o koltukta otururdu, ne de işçi sınıfının yanında olurdu, işçilere terörist demek için burjuva siyasetçilerle yarıştırdı."

AKP-saray rejimi bütçesi

Üreten emekçiler, bölüşen sermaye ve iktidar aygıtı

“Sarayın noteri” konumuna düşürülen sermayenin Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM), bugünlerde bütçe tartışmalarına sahne oluyor. Kapitalist bir devletin bütçe oluşturması, olağan koşullarda işçi sınıfıyla emekçileri çok ilgilendiren bir olay sayılmaz. Zira bütçe kapitalist sınıflar, onların şirketleri ve devlet kurumları arasında yapılan bir pasta paylaşımı seremonisinden başka bir şey değildir.

İktidarın efendileri “halk için bütçe” yaptıkları safsatasını hep kullanırlar. Oysa bütçe görüşmeleri, özü itibarıyla kapitalistler arasında cereyan eden bir pazarlıktır.

Kuşkusuz ki bütçe, işçi sınıfıyla emekçilerin ürettiği artı-değerden vergi ve diğer biçimlerde alınan paranın toplamından oluşur. Ancak bölüşümde emekçiler dikkate bile alınmazlar.

Kapitalizmin; rant, talan, adam kayırma düzeni haline geldiği dönemlerde ise, bütçenin bölüşümünde ideolojik saiklerin ön plana çıkması kaçınılmaz olur. AKP-saray rejiminin bütün yasa ve kuraları rafa kaldırıp, kendi önceliklerini esas aldığı bu dönemde, ideolojik saiklerin ayyuka çıktığı gözleniyor. Görünen o ki, bu rejimde bütçe üç ana kalem arasında bölüşülmekte, diğer alanlar ise tali plana itilmektedir.

SARAY REJİMİNİN “YAPAY CENNETİ”NDE LÜKS VE ŞATAFATIN SINIRI YOK

Bütçeden aslan payını alanların başında cumhurbaşkanı geliyor. Bütçeden alınan bu pay saray rejiminin “yapay cenneti”ndeki israf, lüks ve şatafat için harcanıyor.

“Ekonomik milli kurutuluş savaşı” verdiklerini iddia eden, herkesin tasarruf yapması gerektiğini vaaz eden bu kokuşmuş rejimin efendileri, 2018’de 845 milyon TL olan cumhurbaşkanlığı bütçesini yüzde 233 oranında arttırarak 2 milyar 818 milyon TL’ye çıkarıyorlar.

AKP şefinin maaşı ise 74 bin 500 TL’ye yükseltilirken, örtülü ödenekten de milyarlarca lira harcama ayrıcalığı tanınıyor. Beş tepede saray, havada saray, Bodrum’da saray, İstanbul’da saraylar... Ortalık saraydan geçilmiyor ve bu saraylarda lüksün, görgüsüzlüğün, şatafatın sınırı yoktur.

Kuşkusuz ki bütçe, işçi sınıfıyla emekçilerin ürettiği artı-değerden vergi ve diğer biçimlerde alınan paranın toplamından oluşur. Ancak bölüşümde emekçiler dikkate bile alınmazlar.

DİN İSTİSMARI İÇİN ÇARÇUR EDİLEN MİLYARLAR KATLANDI

Saray rejiminin aparatı olan Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB), Ortaçağ artığı ideolojinin yeniden üretiminde oynadığı rol ve körpe beyinleri hedef alan saldırgan icraatlarıyla bütçeden aslan payı almayı “hak etmiş” görünüyor.

Türk parası değer kaybına uğramadan önce 1 milyon TL değerinde bir makam aracına sahip olan DİB başkanı, şeyhülislam edasıyla fetvalar vererek saray rejiminin “gözde figüranı” olduğunu kanıtladı. Kendisine ayrılan bütçeyi 7-8 ayda tüketen bu kuruma aktarılan “kayıt dışı bütçe”nin miktarı ise halen bir sır.

Çocukların zihinlerine de bedenlerine de el uzatan bu kurumun mensupları, paçalarından illiklik, gericilik, cinsiyetçilik, cehalet akan açıklamalarıyla öne çıkınca, “resmi bütçe”den aldıkları pay dramatik bir şekilde arttırıldı.

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın 2019 yılı bütçesi yüzde 34.36 artışla 7.7 milyar liradan 10.5 milyar liraya çıkartıldı. “Resmi bütçe” 7-8 ayda tüketildiğinden, “kayıt dışı bütçe” ile birlikte hesaplanırsa, DİB’in gerçek bütçesinin 15 milyar lirayı aşığı tahmin ediliyor. DİB bütçesi devasa boyutlara ulaşırken Ulaştırma ve Altyapı,

Bilim ve Teknoloji gibi bakanlıkların bütçelerinden ise %60 oranında kesintiye gidildi. Belli ki, saray rejimi ulaştırma, alt yapı, bilim, teknoloji gibi “zararlı” şeylere değil din istismarında başı çeken ve hem siyasi hem ekonomik rant sağlayan DİB gibi “hayırlı” kurumlara muhtaçtır.

DİB’i tamamlayan Din Öğretimi Genel Müdürlüğü’nün (DÖGM) bütçesi de katlanarak büyüyor. Milli Eğitim Bakanlığı’nın (MEB) bütçeden aldığı pay düşerken, DÖGM’nin bütçesi üçe katlandı. 2017 yılında 3 milyar 946 milyon bütçe ayrılan ancak 6 milyar TL harcayan bu kurumun 2019 yılı bütçesi 8 milyar 679 milyon liraya yükseltiliyor.

EN BÜYÜK PAY SİLAHLANMA VE MİLİTARİZME

Bütçeden açık ara farkla en büyük pay her zamanki gibi silahlanma ve militarist aygıtlara ayrıldı. Bu her zaman böyle olmakla birlikte, ekonomik kriz devam ederken bu alana ayrılan bütçedeki büyük artış dikkat çekicidir.

2018 yılında 84,6 milyar lira olan militarist kurumların bütçesi yüzde 21.5 arttırılarak 102,8 milyar liraya ulaştı. Bundan en yüksek payı 46,5 milyar lirayla Milli Savunma Bakanlığı alırken bu kurumu 33,6 milyar lirayla Emniyet Genel

Müdürlüğü izledi. Geriye kalan miktar Jandarma Genel Komutanlığı, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Başkanlığı, Sahil Güvenlik Komutanlığı, Savunma Sanayii Başkanlığı, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği gibi militer kurumlar arasında paylaşılıyor.

Emekçilerin taleplerine gelince “bütçe yok” diyen, zamlarla ve dolaylı vergilerle onları soyan AKP-saray rejimi, görüldüğü üzere ihtiyaç duyduğu alanlarda milyarları saçmaktan geri durmuyor. Bu tablo ne sürprizdir ne de beklenmeyen bir şeydir. Hem kapitalist ilişkilere hem burjuvazinin en gerici, en bağınaz, en zorba temsilcisi olan dinci-şoven koalisyonun meşrebine uygundur. Zira onlar lüks ve şatafattan vazgeçmeyecekler, din istismarıyla emekçileri sersemletmeye çalışacaklar, hak arayan işçilerin, emekçilerin üzerine militarist kurumları saldıracaklar. Hazırlanan bütçe de, sermayenin bu ihtiyaçlarına tamamen uygundur.

İşçi sınıfıyla emekçilerin sermayenin bütçesinden medet ummaları için hiçbir neden yok. Ekonomik, sosyal, siyasi hak ve özgürlükleri koruyup geliştirmek ve krizin faturasını ödememek için ise, hem kapitalistlere hem onların ‘demir yumruğu’ olan AKP-saray rejimine karşı örgütlü mücadeleye hazırlanmaları şarttır!

Mutlusan, Borusan ve Greif'ten dersler...

Korkunun ecele faydası yok!

Ekonomik kriz ağırlaşarak devam ediyor. Krizi "fırsata" çeviren patronlar kârlarını büyütürken, biz işçi ve emekçiler faturayı ödemekle karşı karşıyayız. Bu arada patronlar ve sermaye devleti saldırılarının dozajını işçi sınıfının örgütsüzlüğünden beslenerek arsızca arttırıyorlar. Asgari ücret tespit komisyonunun yaptığı pişkince açıklamalardan tutalım da torba yasalarla bir gecede geçirilmek istenen saldırılara, kıdem hakkının gasp edilme planlarına kadar birçok gelişme bizleri bekleyen sefalet günlerini şimdiden gösteriyor.

Elbette, bu sefalet günlerinden çıkış yolu da var. İşçi sınıfı haklarını korumak ve geliştirmek, insanca çalışma koşulları ve dahası sosyal, kültürel ve siyasal alanda insanca bir yaşam için örgütlenme hakkına sahip olduğu kadar, örgütlü mücadele sorumluluğu ile de karşı karşıya. Ne var ki kapitalist sistemin dört bir koldan sarmaladığı, borç batağı içine sürükleyerek kendisine bağımlı kıldığı, yoz kültürü ile dejenere ettiği, sendikal bürokrasi eliyle ehlileştirdiği, baskı ve sindirme politikaları ile korkuttuğu ve burjuva yanlısılarıyla ile sersemlettiği işçi sınıfı bugün örgütlenme hakkını kullanmaktan ve sorumluluğunu üstlenmekten epey uzak.

Bu tabloya krizin ağır ekonomik faturası eklendiğinde örgütlenme seçeneğine olan mesafe de büyüyor. Kış koşullarında kabaran faturalar ve zamlar karşısında işsiz kalmak bugün bir işçi için tam anlamıyla bir kabus. Bu kabusa karşı da örgütlenmediği yerde, işçinin sessiz kalmak ve ne pahasına olursa olsun işini korumak adına başını önüne eğmek dışında yapacağı bir şey kalmıyor.

Ancak başvurulan bu yol, işçi sınıfı için kurtuluş değil. Son birkaç ayda yaşanan kimi deneyimler bunu doğruluyor. Örneğin Mutlusan Elektrik fabrikasında yaşanmakta olan süreç işçilerin korkularının esiri olmalarının ve patronun yalanlarına kanmalarının bedelinin ne denli ağır olduğunu ortaya koyuyor.

Kriz bahanesiyle Mutlusan'da başlatılan işçi kıyımına karşı Petrokimya İşçileri Birliği (PİB) üyesi bir işçi sesini yükseltti. PİB bu süreçte Mutlusan işçilerine örgütlenme çağrısını yineledi. Dahası Mutlusan işçisi PİB'e ve örgütlenme fikrine yabancı da değildi. Ne var ki fabrikadaki

işçiler arkadaşlarını destekleseler de işten atılma korkusu ile sessiz kalmayı tercih ettiler. Dayanışmaları sosyal medya üzerinden gönderilen mesajlarla sınırlı olduğu gibi, öfkeleri de sadece sözcüklere dökülmekten ibaret kaldı. Patronun daha bir hafta önce "80 kişilik liste var" dediğini unutup "işler açıldı" yalanına inanma yolunu tuttular. Daha da kötüsü kendi sınıf çıkarlarını bir yere bırakıp, onları açlığa ve sefaletle iterek "küçülmeye" giden patronla empati kurmaya çalıştılar. İşçi kıyımının yapılan basın açıklaması ile durması Mutlusan işçileri için kazanım idi. Ancak bu kazanım eğer ki örgütlülükle birleşmezse tersinden patron için sadece ara bir durak olacaktı. PİB'in tüm girişimlerine ve bağ kurma çabalarına karşın işten atmaların durması "sevinci" ve işten atılma korkusu ile Mutlusan işçisi kör, sağır, dilsiz olmayı seçti. Sonuç ise ortada. Aradan geçen "huzur dolu" iki ayın sonunda ilkinden daha kapsamlı bir saldırı devreye sokulmuş oldu. Mutlusan'da işçi kıyımı sürüyor.

Bir diğer örnek de Halkalı'da bulunan Borusan Mannesmann fabrikasından. MESS kapsamındaki bu fabrikada da işten atma saldırısı yaşandı. Metal İşçileri Birliği'nin sosyal medya hesabında yayınlanan paylaşımlarda atılan işçilerin hem Borusan patronuna hem de bağlı

oldukları Türk Metal sendikasına tepki gösterdikleri görülüyor. Elbette yaşanan sorunların akabinde gösterdikleri tepki gayet doğal. Ancak şu da bir gerçek ki atılan işçilerin sosyal medya üzerinden fabrikasının daha önce yaptığı haksızlıkları dillendirmeye başlamaları, yaşanan iş kazalarının görüntülerini bir hatıraymış gibi paylaşımları, sözleşme sürecinde fabrika içinde yürütülen çalışmalarını sessizlikle karşılamaları; bugün kendilerine yönelik haksızlıkların yaşanmasına sebep oluyor.

Sözleşme ön sürecinde, hareketli fabrikalardan biri olan Borusan Mannesmann Halkalı fabrikasında öncü işçilerin Türk Metal sendikasıyla istifa çağrıları yükselirken, çağrıya bir grup işçinin yanıt vermesinden sonra süreç gerilemeye başlamıştı. Öne çıkan işçilerin bir kısmı da işten atma, mobbing, baskı ile karşı karşıya kalmıştı. Bir kısmı da kendi isteğiyle fabrikadan ayrılmıştı. Sözleşmede kıdemli işçilerin aldıkları nispeten fazla zamlar, sonradan gelecek saldırıların da habercisiydi. O günü sessizlikle karşılayanlar bugün mağdur oluyor. Yaşanan tablodan anlaşılacağı üzere kıdemli işçilerin aldıkları yüksek saat ücretlerinin yerine daha düşük saat ücretlerine çalışacak yeni, genç işçiler alınabiliyor.

Son bir örnek de Greif işgalinden.

Bilindiği gibi 60 uzun gün süren Greif işgali sınıfın deneyim haznesine pek çok açıdan değerli dersler bıraktı. Bu deneyimlerden biri de konumuzla son derece bağlantılı. İşgale katılan 87 işçi, işgal sürerken Greif yönetiminin ve işbirlikçi DİSK Tekstil'in yönlendirmesi ile karakolda ifade vererek eylemden geri çekildiklerini söylediler. Ancak bu 87 işçi kardeşimiz, sermaye iktidarının işgalden dört yıl sonra Greif işgalcilerine açtıkları davadan muaf tutulmadılar. Yönetimin ve sendikal bürokrasinin oyununun bir parçası olduklarını dört yıl sonra gördüler.

Bu örneklerle derdimiz işçi kardeşlerimizi yermek değil. Dost acı söyler. Bizler deneyimlerimizden öğrenerek yol yürüyoruz. Sınıfın romancılardan Erol Toy'un bir sözü var, "İşçi sınıfının kafası az biraz kalındır" der ve ekler, "Bir şey girdi mi de kolay kolay çıkmaz!" diye... Yaşayarak, görerek öğreniyoruz ve öğreneceğiz.

Görüldüğü gibi ne korkunun ecele faydası var ne de patronların dillerinin kemikleri... Önemli olan bunu kavrayabilmek ve tek çözümümüz olan örgütlü gücü büyütme mücadelesine yanımıza bir tek onurumuzu alıp girmektir. Çünkü onurumuzdan başka bir şeye ihtiyacımız yok!

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR İŞÇİ

TOKİ direnişi ve ötesi

Türkiye’de derinleşen ekonomik kriz ilk etkilerini özellikle inşaat sektöründe gösterdi. Birçok inşaat firması bu süreçte konkordato ilan etti. Çoğu inşaat şantiyesinde işçiler ya maaşlarını alamadıklarından ya da kötü çalışma koşullarından kaynaklı eylemler gerçekleştirdiler. Sermaye devleti başta 3. havalimanı inşaatı işçilerinin direnişi olmak üzere gerçekleştirilen eylemlere azgınca saldırdı ve halen saldırmaya devam ediyor.

Bu saldırıların son örneği Ankara’da ki Gülveren TOKİ şantiyesinde yaşanıyor. İki yıldan beri aynı şantiyede çalışan işçiler TOKİ’nin alt taşeronu olan Gökhan Saral’ın sahibi olduğu Çınar Alt Yapı A.Ş. & Etken Gayrimenkul Yatırım İnşaat Ltd. Şirketi ve İşortaklığı bünyesinde işe başlamışlardı. Şirketin 2018 Şubat’ında konkordato ilan etmesi üzerine TOKİ yetkilileri işçilerin tüm alacaklarının ve haklarının TOKİ tarafından ödeneceğine dair taahhüt verdiler. Buna binaen işçiler bu şantiyede çalışmaya devam etmişlerdi.

Ne var ki bir yıldan beridir işçilerin alacakları ödenmemiş, sigortaları yatırılmamıştır. Sözde kayıt dışı işçilikle mücadele eden devletin kendisi kayıt dışı işçi çalıştırmaktadır. Ayrıca çalışma izni olmayan mülteci işçiler de yine bizzat devlete ait olan bir şantiyede kaçak olarak çalıştırılmaktadır. Ve direnişin başlamasıyla birlikte mülteci işçiler iş bırakırlarsa sınır dışı edilmekle tehdit edilmektedir.

Gülveren TOKİ konutlarında maaşlarını alamadıkları ve sigorta primleri eksik yattığı için işçiler direnişe başlamışlardı. TOKİ işçilerinin başlatmış olduğu direnişin sesinin duyulması ve direnişlerin yayılmasından duyulan korku nedeniyle işçilerin sesi bastırılmaya çalışıldı, direnişin bir an önce bitirilmesi için polis saldırısı devreye sokuldu. Direnişe geçen işçiler direnişi sürdürdükleri şantiye önünden bir gece yarısı operasyonu ile gözaltına alındılar ve direniş çadırları dağıtıldı. Sonrasında gelişen süreçte işçilerin şantiye önüne yaklaşmalarına dahi izin verilmedi. Şantiyenin bulunduğu sokaktan geçen işçiler bile şantiye önünü adeta bir karakola çeviren polis tarafından gözaltına alındılar.

TOKİ işçilerinin hakları olanı almak için başlatmış oldukları direniş bir kez daha patron ve devlet işbirliğini gözler önüne sermiş, AKP hükümetinin yalan

Sınıf cephesinden yükselen her ses, girilen her hak arama mücadelesi geleceği kazanmak yolunda çakılan bir kıvılcımdır. Sermaye devleti bu kıvılcımın ateşe dönüşerek yaygınlaşmasından, sömürü, yağma ve talan üzerine kurulu saltanatın yıkılmasından korkmaktadır.

ve ikiyüzlülüğünü ortaya çıkarmıştır. İşçilere TOKİ tarafından alacaklarının ödeneceğinin söylendiği gün işçi temsilcileri karakola çağırılmış, işçilerle TOKİ avukatı, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı temsilcileri, Mamak kaymakamı, Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı ve Mamak İlçe Emniyet Müdürü’nün katıldığı bir görüşme yapılmıştır. Bu görüşme esnasında işçiler direnişi bitirmeleri yönlü tehdit edilmiş, eğer direnişi bitirmezlerse gözaltına alınacakları ve hatta tutuklanacakları ifade edilmiştir. Polisin söz konusu saldırısı tam da bu görüşmenin ardından gerçekleşmiştir. Bugün gelinen aşamada işçilerin şantiye önüne her gidişi ve yaptıkları her eylem polis saldırısıyla sonuçlanmaktadır. Direnişe verilen destek engellenmeye, desteğe gelenler ile direnişçi işçiler arasında polis barikadı örülerek işçiler yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Sermaye devleti ve onun dümeninde oturan AKP hükümeti sınıf refleksiyle hareket etmektedir. O direnişe baktığında sınırlı sayıda işçinin alacakları için giriştiği mücadeleyi değil, direnişin yaratacağı etkiyi ve direnişin bir örnek oluşturarak

yaygınlaşma ihtimalini görmektedir. Direnişe azgınca saldırmasının nedeni budur.

Sonuçta TOKİ Çevre ve Şehircilik Bakanlığına bağlı bir kurumdur ve devletin prestiji söz konusudur. AKP hükümetinin büyük projeler olarak sunduğu şehir hastaneleri, 3. havalimanı vb. gibi devlete ait şantiyelerde benzer sorunların (sağlıksız çalışma koşulları, alacakların ödenmemesi, sigortaların yatırılması vb.) sıklıkla yaşandığı göz önüne alındığında, bu şantiyelerde gelişen her hak arama eylemi devlet için büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Buradan bakıldığında TOKİ direnişi sınırlı sayıda işçinin başlatmış olduğu hak arama eyleminin dar sınırlarını aşmaktadır. Emniyet müdürü, kaymakam, bakanlık ve TOKİ yetkilileri devreye sokularak direnişin bitirmeye çalışılması işçilerin tutuklanmayla tehdit edilmesi boşuna değildir.

Kapitalist devlet karakteri gereği işçi düşmanıdır. İşçi sınıfı adına girilen her eylem tam da bu nedenle devlet zoruyla bastırılmaya çalışılmaktadır. Grevler bu nedenle yasaklanmakta, direnişler bu

nedenle polis saldırısıyla karşılaşmakta, 3. havalimanı örneğinde olduğu gibi sendika yöneticileri ve işçiler bu nedenle tutuklanmaktadır. Devlet attığı her adımda, aldığı her tutumda sermayenin çıkarını savunmakta ve korumaktadır. Polisiyle, mahkemesiyle, meclisiyle ve bürokrasisiyle bir bütün olarak işçi sınıfının karşısına dikilmektedir.

Sınıf cephesinden yükselen her ses, girilen her hak arama mücadelesi geleceği kazanmak yolunda çakılan bir kıvılcımdır. Sermaye devleti bu kıvılcımın ateşe dönüşerek yaygınlaşmasından, sömürü, yağma ve talan üzerine kurulu saltanatın yıkılmasından korkmaktadır. Her direniş bu korkunun yeniden ve yeniden yaşanmasına yol açmaktadır. Sermaye devletinin korkularını gerçeğe çevirmek direniş ateşini büyütmeyle mümkün olacaktır. Ne söyledikleri yalanlar ne de devreye soktukları polis ve yargı zoru bunu engelleyebilecektir. TOKİ işçisi bugün için kendi cephesinden bir kıvılcım çakmıştır ve bunu düzeni yakacak alevi çevirmek bizlerin ellerindedir.

Kurtuluşumuz sınıfa karşı sınıf mücadelesindedir!

Metal İşçileri Birliği (MİB) Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) Aralık 2018 tarihli toplantısını gerçekleştirerek güncel siyasal gelişmeleri, metal işkolundaki durumu, sınıfa yönelik saldırıları değerlendirerek kararlar almıştır.

KRİZİN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!

Büyük bir ekonomik kriz içerisinde olduğumuz herkesçe bilinmektedir. Bu krizin faturası türlü saldırılar, uygulamalar ve yasalarla işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışılmaktadır. Patronlar krizi bahane edip işten atmalara, ücretsiz izinlere, hak gasplarına başvurmaktadır. Bir dizi fabrikadaki örnekler burjuvazinin krizi fırsata çevirme çabasını gözler önüne sermektedir. Bunu rahatından yapabilmelerine ise maalesef işçi sınıfı suskunluğu ve örgütsüzlüğü ile olanak sağlamaktadır.

Erdoğan başkanlığındaki AKP hükümeti ise çıkardığı yasalar ve yasal düzenlemeler, ekonomi programları ile sermayeye hizmette sınır tanımamaktadır. Kriz döneminde sermayeye teşvikleri arttırmakta, ürünlerini satabilmeleri, stoklarını eritebilmeleri için ellerinden geleni yapmaktadırlar. İşten atmalardan hak gasplarına kadar burjuvazinin istediği gibi at koşturmasına göz yummaktadır. İşçi ve emekçileri ağır vergi yükü altında tutup, sermayeye vergi afları çıkartmakta, başta otomotiv olmak üzere ÖTV-KDV'yi yılsonuna kadar kaldırıp veya düşürüp sermayenin stoklarını eriterek krizden çıkmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Resmi rakamlara göre geçtiğimiz ay %25'i geçen yıllık enflasyon yine kalem oyunlarıyla düşük gösterilmektedir. Son bir yıl içinde %50-100 zam yapılan ürünlere "Enflasyonla Topyekûn Mücadele" adı altında göstermelik %10'luk indirimler gelmekte, enflasyon hesabına katılan ancak işçi ve emekçilerin ihtiyaç listesinde bulunmayan ürünlere yapılan indirimlerle enflasyon düştü gösterilmektedir. Ancak hepimiz bilmekteyiz ki, temel ihtiyaçlarımıza, gıdaya indirim yapılması bir yana sürekli zam gelmektedir. Bir dizi araştırmaya göre mutfak enflasyonu %40-50'den fazladır.

Ekonomilerini güçlü göstermek, faiz-

leri düşük tutmak, içinde bulunduğumuz ay karara bağlanacak asgari ücret görüşmelerinde işçi sınıfını aza razı etmektir bütün dertleri.

Metal işçileri olarak krizin faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. "İşten atmalar yasaklansın", "zamlar geri çekilsin", "dolaylı vergiler (ÖTV-KDV) kaldırılansın", "artan oranlı gelir vergisi uygulansın", "vergiden muaf ücret" taleplerini öne çıkartmalıyız. İşten atmalara karşı fabrikalarımızda ortak tutum almalı, hazırlıklı olmalı, şalteri indirmekten çekinmemeliyiz. Kriz yokken servetlerinden kırıntıyı bize reva görenler, krizde onu bile çok görmekte, işten çıkartmaktadır. Bunu kabul etmediğimizi, birliklerimizi ve komitelerimizi kurarak göstermeliyiz. Ancak örgütlü bir güç olursak onlara diz çöktürülebiliriz.

ASGARİ ÜCRET

Türkiye'de yapılan en büyük TİS olarak nitelendirilebileceğimiz asgari ücret görüşmelerinin ilki yapıldı. Açlık sınırı 2000 TL'ye dayanmış yoksulluk sınırı 6.000 TL'yi geçmişken ortaya atılan rakamlar, yapılan çay-simit hesaplarıyla "işçiler çay-simitle beslense yeter" bakışı ile yürütülen komisyon görüşmeleri tam bir tiyatrodur.

Sermaye sözcüleri krizi öne sürerek, maliyetlerin düşük olması gerektiğini savunmakta, asgari ücreti en azda tutmak, ceplerinden en azının çıkması için teşviklerin arttırılmasını istemektedirler.

Sözde işçileri temsilen masaya oturan Türk-İş ise 2.000 liralık teklifi ile ufkunu göstermektedir. Mesele ortaya koyduğu

rakam değil, ortaya koyacağı mücadele programı meselesidir. Ülkedeki bütün işçi ve emekçileri ilgilendiren böylesi bir süreçte yüz binlerce üyesi olduğu ile övünen bir konfederasyon masada oturup çay içip simit yemekten başka bir rol üstlenmemektedir.

Bu yıl masaya ilk kez asgari ücretli bir işçi oturtulmuştur. Asgari ücretle geçinilemediğini anlatmıştır. Ancak her birimiz asgari ücretle geçinilemediğini yaşayarak bilmekteyiz. Sermaye ve hükümet sözcülerinin umurunda olmadığı da açıktır. Bizim açlığımızı-yoksulluğumuzu anlatmaya değil, bu açlık ve yoksulluktan kurtulmak için adım atmaya ihtiyacımız vardır.

Masada yer alan hükümet sözcüleri ise "aynı gemideyiz" aldatmacası ile bizlerden fedakârlık beklediklerini ifade etmektedirler. Ancak hepimiz biliyoruz ki bizler aynı gemide değiliz. Onlar bizlerin yarattıkları zenginliklerle sefa sürerken bizler aç karnına, iş cinayetlerinde katledilerek yaşamak zorunda bırakılırken nasıl aynı gemide olabiliriz? Onların bütün serveti bizden çaldıklarıdır. Bunu unutmamalıyız. Bu emek hırsızlıklarına yasal kılıf uydurmaları bu gerçeği değiştirmektedir.

MİB olarak bulunduğumuz her alanda asgari ücret gündemli bir çalışma yürütecek, toplantılar, işçi buluşmaları organize edeceğiz. Mümkün olan her yerde komiteler kurmalı, işçilerin inisiyatif almasını sağlamalıyız. Taleplerimiz açık ve nettir: Vergiden muaf ücret istiyoruz! Asgari değil, insanca yaşamak istiyoruz! Bu talepler etrafında kenetlenmeliyiz.

SINIFA YÖNELİK SALDIRILAR

Yeni Ekonomi Programı (YEP) adı altında 2019 ve sonrasında sınıfa yönelik saldırılara devam edecekler. Esnek çalışmadan performansa dayalı çalışmaya, Kıdem Tazminatı Fonu ile kıdem hakkımızın gaspından BES'in cayma hakkı olmaksızın zorunlu hale getirilmesine; sermayenin hizmetinde bir programla karşımıza çıkıyorlar.

Esnek çalışma ve performansa dayalı çalışma ile sermayenin hizmetine her daim hazır işçi köleler oluşturmak istiyorlar. Mevcut kölelik sistemi yasal düzenlemeler ile katmerlenmek isteniyor.

İşsizlik Fonu yağmalanmaya devam edecektir. Şimdiye kadar fonda biriken paranın %15'i işçilere geri ödenmiştir. Hükümetin sermaye adına bu fonu kullanma yetkisi ise %30'dan %50'ye çıkarılmıştır. İstihdam aldatmacası ile sermayeye teşvikler veriliyor. Sermaye, işçinin sigorta primi ve maaş yükünden kurtulmaktadır. Bunu da işsizlik fonundan karşılıyorlar. Yani kendi maaşımızı, sigortamızı kendimize yatırtıyorlar.

"Fondan yararlanmayı kolaylaştıracamız" diyerek son 120 gün devamsızlık yapmama şartını kaldıracaklarını söylüyorlar. Ancak bu hayata geçse dahi öze ilişkin hiçbir değişiklik olmayacaktır. Fondan yararlanmanın önündeki engellerden sadece bir tanesidir bu. 25/2 ile kolayından tazminatsız işten çıkartılmanın önü açılırken, işçiler arabuluculuk oyunuyla oyalanırken yapacakları değişiklikler programlarıyla hayata geçirecekleri saldırıları gizlemek içindir.

Yıllardır sermayenin gündeminde

olan, göz diktikleri kıdem tazminatlarımızın gaspı da 2019 ile birlikte hayata geçecektir. Sermayedarları koruyan yasal ve hukuksal düzenlemelerle tazminatsız keyfi işten atmaların önü açılarak işçi sınıfı tazminat hakkından yoksun bırakılmaktadır. Bu noktada adım atmayan, sermayeye yaptırım uygulamayan, tazminatlarımızı devlet güvencesi altına almayan sermaye hükümeti Kıdem Tazminatı Fonu oluşturarak fonda birikecek parayı kullanmanın derindedir. İşçi ve emekçileri düşünüyor olsalar, yıllardır tazminatlarımızın göz göre göre gasp edilmesine seyirci kalmazlardı. "Devlet güvencesi" diye karşımıza çıkarttıkları bu fonun akıbeti de İşsizlik Fonu gibi olacaktır. Bizlerin fonlara değil, haklarımızı elde etmeye ihtiyacımız vardır.

Zorunlu BES olarak bilinen yasa ile bütün işçi ve emekçiler 2019 içinde BES'e dahil edilecektir. Sigorta şirketleri aracılığı ile sermayenin direkt kullanımına açılacak büyük bir fon oluşturulmak isteniyor. Devlet teşviki, ikinci emeklilik vb. aldatmacalarla allanıp pullanılmasına karşın cayma hakkını kullanarak çoğunluğun (sisteme dahil edilen 12 milyondan 7 milyona yakın işçinin) sistemden çıkması sermaye hükümetini rahatsız etmiş olacak ki 2019 ile birlikte ilk 3 yıl cayma hakkı olmaksızın herkes yeniden sisteme dahil edilecek. Zorunlu BES, devletin emeklilik sisteminin çöktüğünün resmidir. Emeklileri kendi sırtında bir yük olarak gören AKP hükümeti ondan kurtulmak için, bütün yükü bizlerin sırtına yığmaktadır. Bu kabul edilemezdir.

EYT

Yıllar boyu yapılan uygulamalarla mezarda emeklilik hayata geçmiş, emeklilik bir hayal olmuştur. Son dönemde gündeme EYT (Emeklilikte Yaşa Takılanlar) olarak düşen ve azımsanmayacak sayıda işçi ve emekçiyi ilgilendiren hareketlilik ülkedeki emeklilik sistemi gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Yıllar boyu emek harcaşıp bir avuç asalağın sermayesini büyüttüğümüz yetmezmiş gibi emekli olabilmek için prim gününü doldursan da yaşının dolmasını beklemektensin. Emekli olduktan sonra da geçinemeyip tekrar çalışmak zorunda kalınmaktadır. Bu ülkede emekli olmak bir hayal, emeklilik ise bir kabus dönüştü.

Üstüne üstlük sermayenin demir yumruğu Erdoğan, emekli olup çalışmak zorunda kalanları diline dolayıp "çift maaş alıyorlar" diye toplumu taraflaştırma gayretindedir. "Vatan-millet" edebiyatına sarılarak milyonların haklarını gasp etmeyi kendilerine hak görmekte, bunu da meşrulaştırma derindedirler. EYT gündemi üzerinden yürütülen çalış-

malar anlamlıdır. Ancak toplamında çalışma yaşamı ve emeklilik sistemindeki saldırılarla birleştirilmesi de gerekmektedir.

FRANSA HALKIYLA ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

Fransa'da Sarı Yelekliler olarak isimlendirilen bir kitle hareketi vardır. Yakıt zamlarının ve küçük şirketler ile köylülere daha ağır etkileyen vergi sistemindeki değişikliklerin geri çekilmesi talepleriyle başlayan eylemler bütün Fransa'ya yayılarak toplumun her kesiminin talepleri için eylemler gerçekleştirdiği bir düzeye gelmiştir.

MİB olarak Fransalı işçi ve emekçilerin, gençlerin Fransa burjuvazisi ve hükümetinin saldırılarına karşı ayağa kalkışını selamlıyoruz. Fransa'da kapitalist sistemden hoşnutsuzluk alanlara akmıştır. Kapitalizmin bizlere açlık-yoksulluk ve sefaletten başka bir şey veremeyeceği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Fransa hükümeti zamları geri çekmek zorunda kalmıştır. Ancak öfke dinmemiştir. Servet-sefalet kutuplaşmasının artık kitleler nezdinde kabul edilemez hale geldiğinin, kitlelerin öfkesinin önünde hiçbir gücün duramayacağını en açık örneklerinden birini görmekteyiz.

YAYINLAR

Yayınlarımız üzerine yaptığımız tartışmalar ile daha güçlü bir sosyal medya ve bülten için neler yapmamız gerektiğini, eksiklerimizi ortaya koyduk. Planlamalar yaptık. Buradan bütün MİB'lileri ve metal işçilerini yayınlarımıza sahip çıkmaya, katkı sunmaya, mücadeleye omuz vermeye tekrardan çağırıyoruz.

***

Sermaye partilerinin belediyeler üzerinden rant yarışı ve pazarlığı içinde olduğu bir süreçte bizleri de kendi kavgalarına, çıkar hesaplarına dahil etme çabalarına karşı sınıfa karşı sınıf tutumunu hayata geçirmeli, kendi taleplerimiz etrafında birleşmeli, örgütlenmeliyiz. Seçim aldatmacasına kanmamalı kurtuluşun kendi ellerimizde olduğunu bilmeliyiz. Sınıfa karşı sınıf tutumuyla hareket etmeliyiz.

Metal işçileri örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmadan kazanım elde edemeyeceğimiz açıktır. MİB olarak bütün çabamız hangi sendikaya üye olursa olsun, sendikali-sendikasız bütün metal işçilerinin ortak çıkarları ve talepleri etrafında kenetlenmesi, örgütlenmesi ve sıkı bir yumruk gibi davranması içindir. Bütün metal işçilerini bu kavgaya katılmaya çağırıyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
10 ARALIK 2018**

İşten atma, hak gaspları... İşçiler direnişlerle çare arıyor!

Sendikalaştıkları için işten atılan, gasp edilen haklarını isteyen işçilerin direniş ve eylemleri devam ediyor.

Flormar'da sendikalaştıkları için atılan işçilerin direniş baskı, yasak ve soğuk hava koşullarına rağmen devam ediyor. Patronun içerideki işçilere baskısının arttığı bir evrede dışarıda da devlet eliyle yasaklar sürüyor. Son olarak direniş çadırında soba yakmanın da yasaklanmasına karşın battaniyelerle, halaylarla direnişlerini sürdüren işçiler direnişte 7 ayı geride bıraktılar. Direniş 212. gününde (12 Aralık) Kadınlar Birlikte Güçlü bileşenleri ziyaret etti.

Tariş'in İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikasında DİSK Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 7 işçi "Atılan işçiler geri alınsın, sendika hakkımız tanınsın" pankartı ile 8 Kasım'da başlattıkları direnişlerine devam ediyorlar.

Sendikalaştıkları için Muğla ve Urfa Tuvtürk ile Eskişehir Reysaş'ta atılan Nakliyat-İş üyesi işçiler sendikali olarak işlerine geri dönebilmek için direnişlerine devam ediyorlar.

Urfa Tuvtürk'te atılan 11 işçinin "Şanlıurfa Polçak'ta işçi kıyımına son!

Sendika haktr engellenemez" pankartıyla başlattığı direniş birinci ayını doldurmak üzere.

Muğla Tuvtürk'te atılan 12 işçi ise "Atılan işçiler geri alınsın!" diyerek başladıkları direnişlerinde 4 ayı geride bıraktı.

Eskişehir Reysaş'ta atılan 15 işçinin direniş de üç haftayı doldurdu.

Aydın Büyükşehir Belediyesi İmar A.Ş.'de sendikalaştıkları için atılan DİSK Sosyal-İş Sendikası'na üye işçiler de direnişlerine devam ediyor. Atılan 9 işçi "Sendikali olmak anayasal haktr" diyerek işlerine geri dönebilmek için başladıkları direnişlerinde 6. aya girdiler.

Real Market patronunun hileli iflas yoluyla ücret ve tazminat haklarını gasp ederek işten attığı işçiler, gasp edilen haklarını aynı patrona ait Metro Market'ten istemek için 11 Aralık'ta Kozyatağı Metro önünde eylemlerine devam ettiler.

Makro/Taze Market patronunun konkordato ilanının ardından marketleri satmaya başlamasıyla Samsun'da işsiz kalan işçiler gasp edilen kıdem tazminatları için başlattıkları mücadeleyi sürdürüyor. 31 Temmuz 2018'de işsiz kalan işçiler 11 Aralık'ta meclise giderek partilerle görüştü ve sorunlarını kamuoyuna duyurdu. Ayrıca Ankara Makro önünde de eylem gerçekleştirdiler. Şirketin bu ay sonu alacaklarını tahsil edeceği ve konkordato şartları gereği öncelikle işçi alacaklarının ödenmesi gerektiğini belirten işçiler kendilerine bu yönde söz verildiğini ifade ettiler.

“Birlik olduğumuz koşullarda sorunların üstesinden gelebiliriz!”

- 3. havalimanı şantiyesinde kölelik koşulları ne durumda? Eylül ayındaki eylemler sonrası ne değişti? Patronların sömürü ve baskı uygulamalarına dair örnekler verebilir misiniz?

- Eylül ayındaki eylemlerden sonra pek de değişiklik olmadı. Göz boyamalar oldu. Servislerin bekleme noktalarında basit değişikliklere gidildi. Yağmur için üst taraf kapatıldı, ama rüzgarda işe yaramıyor. İki gün önce bekleme esnasında 200'e yakın işçi toplandı, servisler yetişemiyor diye. İşçiler yeniden eylem havasına girdiler. Islıklar ve itirazlar başladı. Kamp alanı askeri kışlaya döndüğü için anında müdahale durumuna geçtiler. Hemen askerler ve zırhlı araçlar geldi. Herkes ister istemez sessizlik havasına geri döndü.

Servisle ulaşım eylemlere kadar çok sıkıntılıydı. 50 servis olması gerekirken 10 servis geliyordu. Servislere fazla sayıda işçi bindiriliyor, şoförlerin dikkati dağılıyor. Yollar zaten kötü ve yüksek hız yapılıyor. Sağlıksız koşullarda ulaşım sağlanıyor. Yeni servis koymaya başladılar ama yetmiyor. Yine kuyruklar oluşuyor. Dünyanın en büyük havalimanı yapıyor, ama işçilerin koşulları asgari standartlarda bile değil.

Söylentiye göre, batmak üzere olan ve şehirlerarası taşımacılık yapan “Yeni Diyarbakır” diye bir firma ihaleyi alıyor. Eski şehirlerarası otobüsler şu an havalimanında ulaşımı üstlenmiş durumda. AKP yandaşı olmayıp da orada iş yapacak firma bir yana işçi bile bulmak zor.

Eylemler trafik kazasından sonra başladı. Hiç de planlanarak yapılmadı. Kazadan bir gün sonra onlarca işçi yağmur altında servis bekliyordu. İşçiler şantiyeye gidiyorlar, sırlı sıklam. Kendisini mi kurutsun, işe mi başlasın, soğuk havada sağlığını mı düşünsün. İşçiler bunun için itiraz ettiler. Zaten iyice dolmuşlardı. Bir gün önce kazada arkadaşlarımız öldüğü için öfkemiz iyice birikti. Yağmurda bekleyen işçiler patladı.

Okuduğumuz kimi haberlere göre, birileri provoke etti, eylem önceden hazırlandı deniliyor. Böyle bir şey olmadı. İşçiler zaten öfkeyi biriktirmişti, bir anda patladı.

Bizleri “vatan haini”, “terör örgütü mensubu olmak”la suçladılar. Ama biz insani bir hakkımız için eylem yaptık. Ay-

3. havalimanında çalışan ve Eylül ayındaki eylemlere katılan bir işçiyle çalışma koşulları ve eylemlerin etkileri üzerine konuştuk...

rica bu yapılan ilk eylem de değildi. Daha önce de eylemler yapıldı. Bunun farkı, diğerlerine göre daha fazla ses çıkarması idi. Daha önceki eylemlerde her taşeron ayrı ayrı şikâyet ediyordu. Bu eylemde işçilerin hepsi aynı sıkıntılara tepki gösterdi. Yemek ve yol herkesin problemiydi. Herkes itiraz etti ve daha çok ses çıkardı. Açılış olacak, ona müdahale edelim, diye bir düşünce yoktu. Önceden planlanan bir eylem değildi.

Dört işçi arkadaşımızı kaybettiğimiz kaza, on uçağın aynı anda iniş-kalkış yapabileceği bir alanda oldu. Kocaman alanda iki servis çarpıştı. Servis hep sorundu. Bu servisleri düzenleyen ana firmayı suçlamak lazım. Servisin eksikse servis ekle. Ya da işe başlama saatlerini değiştir. Ama 30 bin işçi aynı anda işe başlıyor, servis aracı yetmiyor. Hız yapıyorlar, bir an önce işçileri alayım, diğer işlerime koşayım diye düşünüyorlar. Bu da kazalara neden oluyor. Bugüne kadar ölümle sonuçlanmayan pek çok kaza oldu.

Yaptığımız iş çok büyük. 30-40 bin işçi çalışıyor. Kaldığımız yer, prefabrik teneke bir şehir. İş başlama saatleri ve yemek arasında çok kalabalık oluyor, adım ata-

cak yer kalmıyor.

Yatakhaneler hâlâ sorun. Yeri geliyor su olmuyor, yeri geliyor kalorifer yanmıyor. Başımıza gelen bir olayı anlatayım. Yaklaşık 300 işçinin kaldığı bir koğu, işçilerin sadece üzerlerindeki kıyafetler bırakılarak başka bölgeye taşındılar. Üç gün boyunca orada ilaçlama yapıldı. Döndüklerinde yine tahtakurusu sorunu çözülmedi. Sadece bir koğuşta bu ilaçlama yapılmıştı, medyaya ilaçlandı diye sunulmak üzere. Aslında tüm bölgeye yapılması, başka sonuç alıcı yöntemlerin kullanılması gerekiyordu.

Ulaşım zaten sorun. Yatakhanelerden otobüs durağına gidene kadar sırlı sıklam oluyoruz. Bekleme yerlerinde de durum düzelmedi. Yemekler berbat. İşçiler bunları yiyebilir mi, denetleyen yok. İşçilerin çoğu aldığı yemekleri olduğu gibi atıyor, kokusuna dayanılmıyor.

Banyo ve su konusunda sorunlar var. Geçenlerde dört gün boyunca su gelmedi. Kamp alanına su sağlayan göletin suyunun boşaldığını söylediler. Binlerce işçinin kaldığı yerin su sorununu düşünmemişler. Öğlen yemek için gidiyorsun, elini yüzünü yıkayacak su olmuyor. Yemek saatinden önce su tedarik edilmesi

gerekiyor, depolar bomboş. Kirli ellerle yemek yiyoruz.

29 Ekim'den önce yemekhaneler çalışma alanına yakındı, açılıştan sonra havaalanı dışına çıkarıldı. 15 dakika gidiş, 15 dakika geliş. Servise binmek zaten bir sıkıntı. Yemekhaneye gidiyorsun 30 dakika geçmiş oluyor. Yemekhanede de sıra var, 10-15 dakika da orada geçiyor. Yemek alıyorsun, bakıyorsun 10 dakikan kalmış. Geri dönüşte en az 30 dakika geç kalıyorsun. Bu sefer ustalardan azar işitiyorsun.

29 Ekim'de açılış yapıldı. Ama havaalanı buna hazır değildi. Biz PR bölgesi diyoruz, uçakların yanaşıp yolcu aldığı yerler. Yolcuların gelip-gideceği alanlar yarım yamalak işlerle göstermelik açıldı. Kaba işleri bitmiş, tesisatlar vs. tamamlanmamış. Geri kalan alanlarda hiçbir iş yapılmamış, siva, kapı vb. yok. Yüzde 30'u bitmiş, geri kalanı sadece kaba inşaat.

31 Aralık'ta Atatürk Havaalanı taşınacak deniyor. Oradan gelecek personelin yemekhane ya da başka ihtiyaçlarını karşılayacak alanlar yok. İlk açılan bölümdenki çalışan arkadaşlar evden getirdikleri ekmek araları ile sorunu çözmeye çalış-

yorlar.

Bizleri 29 Ekim'e yetiştirmek için zorunlu mesailerle çalıştırdılar. 36 saat çalıştığımızı biliyorum. Çalışmak istemiyorsan kapının dışında buluyorsun kendini. Mecburi çalışıyorsun.

Ücret konusunda ben bir sorun yaşamadım. Ama başka arkadaşlar yaşıyor. Asgari ücret bankaya yatıyor, geri kalan elden veriliyor. Sigorta ona göre yatırılıyor. Ama bir durum daha oldu. Taşeron firmalarda yolsuzluklar oluyor. İş tecrübesi olmayan işçileri usta gibi gösterip, yüksek maaş yatırıyorlar. Daha sonra bu işçilerden fazla parayı geri alıyor. Fazla mesai yapıyor, bunun üzerinden de komisyon alıyorlar.

- Havalimanı inşaatı iş cinayetleriyle gündem oldu. AKP iktidarı bu konuda en son 52 rakamını verdi. İş kazası ve cinayetin örtbas edilmesi çabalarına tanıklığınız oldu mu?

- Örtbas edilen iş cinayetlerinden birine bizzat şahit oldum. 50 metre ileride bir arkadaşın üzerine cam blok düştü. Cam bloğun ağırlığı 500 kilo ile bir ton arasında değişiyor. Kazanın olduğu yerde toplanırken iş güvenliği uzmanları ve güvenlik de geldi. Bu arada ambulans geldi. Bu olayın yaşanması ve hiçbir şey olmamış gibi işin devam etmesi arasından 10 dakika geçti. Bu arkadaşın akıbetini bilmiyoruz.

Açıklanan rakamlar gerçeği yansıtmıyor. Bu rakamın daha fazla olduğuna adımız gibi eminiz. Bizzat görmesek de yatakhane bunlar konuşuluyor. Bataklik bölgesi kapatılırken bile bir sürü cinayet olduğu söyleniyor.

Santiye sahasında baretsiz çalışma-

mız gereken yerler var. Kemerli takıyorsun, eldiven kullanıyorsun. Ama tavanda çalışırken, baretler sürekli düşüp duruyor, dikkatiniz dağılıyor. İş kazası geçirme ihtimaliniz artıyor. Baretsiz çalışsanız iş güvenliği uzmanı müdahale ediyor. Çalışma sahasında gerekli önlem alınsa, üstü kapanması gereken yerler kapansa sorun çözülür. Biz bunu defalarca söyledik ama çözüm olmadı.

Ayakkabı, baret, iş montu ve yelek... Kişisel koruyucu donanım malzemelerini büyük firmalar zaten veriyor. Ama daha küçük taşeronlar vermiyor. Kış koşullarına dayanıklı ihtiyaçlar da karşılanmıyor.

İş cinayetleri dışında büyük ve küçük çaplı çok sayıda iş kazası yaşanıyor. Bunların sorumluluğu çoğu zaman işçiye yükleniyor. Biz sorunlu yerleri gösterdiğimizde sorunu çözüyorlar ama iş kazası

olunca hemen kapanıyor. İş güvenliği uzmanlarının gücü yelek, baret ve ayakkabıya yetiyor.

- İşçilerin eylemlerinin ardından devletin şantiyeye yönelik baskıları, kolluk güçlerini yığması basına yansıdı. İşçilere yönelik nasıl bir baskı oldu?

Aynı yatakhane yattığım işçi arkadaşarımdan çok güvenlik güçlerini görüyorum. Sağıma baksam güvenlik, soluma baksam güvenlik. Nereye baksam panzer, nereye baksam zırhlı araç. Sanki askeri kışladayım. Eylemlerden hemen sonra burası kışlaya döndü. Polis, jandarma, özel tim, özel harekât, toplamda dört bin kişinin geldiği söyleniyor.

Eylem sabahı 03.40 sıralarında odaların kapıları koçbaşları ile kırıldı. Halbuki o işçiler sabah kendi haklarını istemiş, insanca çalışma talep etmişlerdi. Yapılan açıklamalar çok garip. Yok roketatar sokmuşlar, zırh delici silahlar varmış. İnsanları kamu malına zarardan suçlayan polisler, kapıları kırarak kamu malına kendileri zarar verdiler.

- İşçilerin ve sendikacıların tutuklanması, işten çıkarmalar ve artan baskılar,

çalışmaya devam eden işçiler tarafından nasıl karşılandı?

Eylemi yapanlarda yapmayanlara da "AKP karşıtı, FETÖ'cü, vatan haini" olarak gösterildiler. "Bunların derdi havalimanını açtırmamak" deniyordu. Oysa insanlar haklarını istiyorlardı.

İşçiler eylemlerden sonra, AKP karşıtı olsun ya da olmasın, haklarını talep ettiklerinde başlarına neler gelebileceğini öğrenmiş oldular. Bugüne kadar gözleminin görmediği şeyleri görmüş oldular. Mesela yüzde 90 AKP'ye oy çıkan bir köyden iki işçi vardı. Biri işe yeni başladığı için giriş kartı yoktu, bu nedenle suçlanıp tutuklandı. Diğeri eylemi izlediği için tutuklandı. Hâlâ yargılanıyorlar. Böylece gözdağı vermiş oluyorlar.

Hâlâ sorunlar giderilmiş değil. Burası askeri kışlaya döndüğü için, ses çıkarınca tepemize biniyorlar. Ama işçiler öfkeli. İslık çalma, alkış eylemi yapıyor. Güvenlik gelince sessizliğe bürünenler eninde sonunda patlayacaklar. Bazı konuları çözmek için iş kazalarının, cinayetlerin olmasını beklemem gerekiyor. İlla bir felakete gerek yok. Birlik olduğumuz koşullarda sorunların üstesinden gelebiliriz.

İzmir Büyükşehir Belediyesi ve TCDD ortaklığıyla yönetilen İZBAN AŞ'de işçilerin yüzde 28'lik zam talebinin karşılık bulmaması üzerine 10 Aralık'ta grev başladı.

TCDD yüzde 14'lük zam teklifini 9 Aralık akşamı yüzde 22'ye çıkarsa da Demiryol-İş Sendikası'nın yaptığı kapalı oylamada 320 işçi teklifi reddederken sadece 6 işçi teklifin kabul edilmesi için oy verdi.

10 Aralık'ta sefer saatinin başladığı 05.00'te Demiryol-İş İzmir Şubesi ve işçiler "Bu iş yerinde grev vardır" pan-

İZBAN'da grev başladı

kartını Alsancak Garı'na ve Halkapınar durağına asarak greve başladı. Polis de bölgeye konuşlandırıldı.

Greve yaklaşık 350 işçi katılırken, İZBAN yönetimi grev süresince 5 makineci Çiğli ve Adnan Menderes durakları arasında çalıştırarak grev kırıcılığı yapıyor. Diğer yandan ise İZBAN yönetimi işçilerin çok fazla ücret aldığı üzerinden yaptığı kara propaganda ile greve deste-

ği kırmak istiyor.

Saat 10.00'da yapılan eylemde ise Demiryol-İş İzmir Şube Başkanı Hüseyin Ervüz konuştu. 11 Temmuz'dan bu yana devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde hiçbir ilerleme kaydedilemediğini belirten Ervüz, işçileri en azından enflasyondan koruyacak kadar ücret teklifinde bulduklarını ancak yönetimin bu teklife olumsuz yaklaştığını söyledi.

İZBAN yönetiminin uzlaşmaz bir tutum aldığını ve yalan haberlerle karalama kampanyası yürüttüğünü hatırlatan Ervüz, "Sosyal medyada verdiklerini söyledikleri ücret zammını versinler, bizler greve çıkmayız" dedi.

Açıklamanın ardından, polisin grev alanlarında toplu beklemeye izin vermediğini dile getiren Ervüz, işçileri sendikaya çağırıyor.

Gazetemize konuşan işçiler, Alsancak ve Çiğli'de üç vardiya şeklinde dönüşümlü bekleyeceklerini dile getirdiler.

Tarihin yeni sa

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yozlaşmış bürokratik rejimlerin çökmesiyle, dünya gericiliği bunu, sınıf mücadeleleri ve devrimler döneminin kapandığı, "tarihin sonu"nun geldiği iddialarıyla büyük bir ideolojik ve psikolojik saldırıya çevirmişti. Böyle bir dönemde, EKİM 1. Genel Konferansı şu öngöründe bulunmuştu:

"Sonuç olarak; burjuva ideologların büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor." (EKİM 1. Genel Konferansı, *Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler...*)

Bu tespit '90'lı yılların ortalarından itibaren peş peşe yaşanan hareketlenmelerle doğrulanmaya başlanmıştı.

1997 yılı başlarında yapılan bir başka temel değerlendirmede ise, o dönemin somut olgularından hareketle, "Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir tarihi döneme girmiş bulunuyoruz" tespiti yapılıyordu. Bunun ardından yaygınlaşan sınıf ve kitle hareketleri, onları izleyen halk isyanları ve ayaklanmaları, böyle bir yeni döneme girildiğini daha açık bir biçimde ortaya koydu. Bu isabetli değerlendirmeleri, 2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi'nin "İnsanlık yeni bir bunalmış, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır" değerlendirmesi tamamladı.

Komünistlerin erken bir tarihte yaptıkları bu tespitler bugün artık açık olgular haline gelmiştir.

Öncekiler bir yana, bir aydan bu yana, "kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı"nın yeni bir örneği Fransa üzerinden yaşanıyor.

Fransa adeta büyük bir toplumsal patlamayla sarsılıyor. Haftalardır süren, emekçiler cephesinde heyecanlı karşılanan, sarsıntıları Hollanda, Belçika, Basra, Karadağ ve Tunus'ta yankılanan "Sarı Yelekliler" in büyük öfke patlaması, dünya-

Zorbalara geri adım attırmanın, saldırıları püskürtmenin biricik yolunun, birleşik, kitlesel ve militan bir direniş çizgisi izlemekten geçtiği, bunun dışında bir seçeneğin bulunmadığı tüm dünyaya bir kez daha gösterilmiş oldu.

da bütün dikkatlerin Fransa'ya odaklanmasını sağladı. Yıl içinde birçok militan kitle hareketine sahne olan bu ülkede, bir kez daha kendiliğinden patlayan, hızla yayılan ve haftalarca süren bu eylem dalgası daha ileri çıkışların yolunu düzlüyor.

1789 ve 1848 Devrimleri, 1871 Paris Komünü gibi büyük tarihsel olaylara ve nice sınıf mücadelelerine sahne olmuş Fransa'yı, barikatlarıyla, işgal ve blokaj eylemleriyle, polis şiddetine karşı militan direnişleriyle sallayan "Sarı Yelekliler", toplumun temel gündemi olmayı sürdürüyorlar. Kim oldukları, ne istedikleri, ne yapacakları, arkalarında kimlerin olduğu, gelişmelerin nereye evrileceği vb. sorular, başlangıçta eylemin kendisi kadar ilgi, Fransız solunun çoğunun payına ise eylemlerden uzak durmalarına yol açacak denli kuşku konusuydu.

Le Pen başta olmak üzere faşist, aşırı sağ ve ırkçı partilere oy veren, onların sosyal tabanı olan kesimlerin eyleme katılması, yer yer Fransız bayrağı ve ulusal marş gibi semboller kullanması, yabancı-

ları hedefleyen kimi söylem ve davranışları, Fransa solunu, sendikaları ve değişik çevreleri alt sınıflardan gelen bu kitlesel eyleme katılmaktan alıkoymuştu. Oysa, çıkış noktasını akaryakıt zamları oluştursa da, bu büyük öfkenin arka planında neo-liberal soygun ve yıkım saldırılarına, Macron'un pervasız saldırı paketlerine duyulan tepki vardı. Akaryakıt zamları bardağı taşıran son damla olmuş ve hareketi tetikleyen bir rol oynamıştır.

Dolayısıyla hareket, pek çok kazanımı gasp edilmiş, sosyal yıkıma uğramış, sömürü ve çalışma koşulları ağırlaşmış, yoksullaşmış, işsizliğin kabusuna itilmiş, güvencesizleştirilmiş, ötekileştirilmiş vb. kitlelerin temel haklardan yoksunluğa ve eşitsizliğe karşı isyanı olarak başlamış, hızla farklı toplumsal katmanları etkileyerek yüz binleri kucaklamış ve militanlaşmıştır. İrkçi ve aşırı sağcı partilere oy veren kitleler de sosyal yıkımın muhataplarıydı ve onları sokağa çıkararak da sosyal sorunlardı.

Akaryakıt zammına karşı sokağa çı-

kan, Macron'un istifasını isteyen kitleler, eylemlilik içinde daha ileri talepler yükselttiler. Hareket geliştikçe sosyal sorunlar ve talepler öne çıktı. 42 maddelik talepler listesi ise birçok tartışmayı bitirmiş oldu. Evsizlere ev, büyük işletmelerden yüksek oranlı vergi, 1.300 avruluk asgari ücret talebi, kemer sıkma politikalarının iptali, ücretlerin ve engellilere verilen mali yardımın artırılması, emeklilik maaşının 1.200 avronun altında olmaması, kemer sıkma politikalarına son verilmesi, herkes için aynı sosyal güvenlik sistemi, gaz ve elektrik tesislerinin tekrar kamulaştırılıp fiyatların düşürülmesi, emeklilik yaşının 60'a çekilmesi, sığınmacılara iyi davranılması, barınak, güvenlik vb. yüz binlerin ortak talepleri haline geldi.

Demek ki yığınları harekete geçiren temel olgu, çekilmez hale gelmiş bulunan yaşam koşullarıdır. İrkçi ve aşırı sağcı partilere oy veren kitlelerin de eylemlerde yer almasını gerekçe gösterip, önce uzaktan izleyen sonra da katılan kimi Fransız solunun ve sendikaların körlüğü

nyfası açılıyor!

A. Engin Yılmaz

ise, onların bilincini yansıtmının ötesinde değer taşımamaktadır. Fransız solu ve “komünistleri”, temel haklarını koruma, sosyal yıkıma dur deme ve eşitlik arayışı uğruna alanlara çıkanları daha ileriye çekmek yerine ondan uzak durma yolunu tuttu. Oysa bilmeliydi ki, milliyetçiliği körükleyen, işçi sınıfını ve emekçileri bölen ırkçı faşist akımlar ile sosyal taleplerle sokağa çıkan emekçilerin çıkarları ve hedefleri taban tabana karşıttır. Dolayısıyla devrimci bir partinin yapması gereken, hareketin önüne düşerek yön vermek, tüm duyarlılıkları gözeten bir esnekliği gösterebilmek, bu yolla direnişi güçlendirmek olabilmelidir. Yazık ki Fransa’da olmayan buydu.

HAREKETİN HETEROJEN SOSYAL BİLEŞİMİ VE ORTAK PAYDASI

Sarı Yelekli’lerin direnişi, bir birikimin üzerine gelen, kapsamlı ve uzun soluklu büyük bir kitle hareketi oldu. Sosyal yıkıma uğramış, hakları gasp edilmiş, sömürü ve çalışma koşulları ağırlaşmış, yoksullaşmış, işsizliğin kabusuna itilmiş, güvencesizleştirilmiş vb. kitlelerin kendiliğinden harekete geçmesiydi söz konusu olan.

Farklı sınıf ve katmanlardan kitlelerin

katlımlarının gerisinde farklı duyarlılıklar, istem ve özelemler dursa da, hareketin ortak paydası olmasaydı, bu heterojen insan kitlelerinin bir araya gelmesi, haftalara yayılan bir direnişi sürdürmesi olanaklı olmazdı.

Direniş akaryakıt zamları üzerinden patlak verdi, neo-liberal saldırıyı kararlılıkla uygulayacağını ilan eden Macron’u hedef tahtasına oturttu ve “Macron istifa” şiarı eylemcilerin dilinde ortak şiarla dönüştü. Macron şahsında hedeflenen Fransız burjuvazisinin politika ve icraatlarıydı, Macron bu politikanın simgeleşmiş ismiydi. Dolayısıyla sosyal konumu ve siyasal eğilimleri bakımından heterojen olan, fakat saldırı politikaları karşıtlığı ortak paydasında birleşen geniş bir kitledir söz konusu olan. Bunun içerisinde baskı, sömürü, yıkım ve yağma politikalarına karşı yıllardır hoşnutsuz işçiler, işsizler, eğitim politikalarına isyan eden öğrenciler, memurlar, küçük esnaf ve işletmeciler, çiftçiler, kadınlar, orta sınıf konumunu yitirenler, vb. farklı katmanlar var.

Neo-liberal saldırılar, “reform paketi” adı altında kemer sıkma politikaları ve bu politikaların yol açtığı sosyal yıkım, farklı sınıf ve katmanlardan insan kitlelerini bir araya getirip harekete geçiren ortak paydadır.

Bu ortak paydada birleşen kitlelerin eyleminin gücü, etkisi, yaygınlığı ve militanlığı, emekçi kitleler nezdinde Fransız burjuvazisinin kudurgan sembolü olarak görülen, kibri ve küstahlığıyla bilinen Macron’un kuyruğunu kısmasına yol açtı ve akaryakıt zamlarının 2019 bütçesinden çıkarıldığını duyurmak zorunda bıraktı.

Bu geri adıma rağmen eylemlerin devam etmesi, Fransız burjuvazisini kirli yöntemlere de yöneltti. Hükümet sözcüsü, radikal güçlerin protesto hareketini kullanarak, hükümeti devirme girişiminde bulunacakları ve “ateşli silahların dağıtılabileceğini biliyoruz” iddiasında bulunabildi. Dışişleri bakanı ise, “Sarı Yelekliler” hareketinde Rusya’nın parmağı olduğunu iddia edebildi.

Eylemlerini güçlendirerek sürdüren “Sarı Yelekliler”, Macron’nun önüne 42 maddelik talepler listesiyle çıkarak onun dengesini altüst ettiler. Bu durum Macron’u ve efendilerini yeni manevralara zorladı. Televizyondan ulusa seslenen Macron, “Sorumluluğumu kabul ediyorum, sözlerimle insanları kırdım” demek zorunda kaldı ve 1200 avro olan asgari ücretin 2019’da 100 avro arttırılacağını, bunun devlet tarafından karşılanacağını söyledi. Fazla mesai ücretlerinin vergi-

den muaf tutulacağını, özel sektörde çalışanlara yıl sonu ikramiyesi verilmesini talep edeceklerini de sözlerine ekledi.

Böylece, zorbalara geri adım atmanın, saldırıları püskürtmenin biricik yolunun, birleşik, kitlesel ve militan bir direniş çizgisi izlemekten geçtiği, bunun dışında bir seçeneğin bulunmadığı tüm dünyaya bir kez daha gösterilmiş oldu.

Macron’un özür ve manevraları işe yaramadı. CGT ve SUD-Solidaire sendikaları, Macron’un yaptığı açıklamanın işçi ve emekçilerin, emeklilerin ve gençliğin beklentilerini karşılamaktan uzak olduğunu belirttiler. Bir dizi temel talep ileri sürerek, 14 Aralık’ta eylem çağrısı yaptılar. 15 Aralık Cumartesi günü ise “Sarı Yelekliler” eyleminin beşincisi gerçekleştirilecek. Lise ve üniversitelerde iki haftayı aşkındır süren eylemler devam ederken, polislin kudurganlığı da protesto ediliyor. Liseli öğrenci sendikalarından UNL, FİDL, SGL, Macron hükümetinin eğitim politikalarına karşı eylem çağrısı yaparak, “Sarı Yelekliler”i desteklediklerini açıkladılar.

Gelişmelerin nereye evrileceği ilerleyen günlerde açıklık kazanacaktır. Fakat kendiliğinden gelişen, çeşitli sınıf ve tabakalardan oluşan bu tür kitle hareketleri, güç ve imkanlar kadar ciddi sınırlılıklar ve zaafılar da içermektedir. Devrimci bir önderlikten ve örgütlülüğünden yoksunluk en temel zafiyettir. Bunun ne demek olduğu, bugünün tüm sınıf ve kitle hareketleri üzerinden görülmektedir.

SEFALET EKENLER FIRTINA BİÇECEK!

Kapitalist sistem giderek daha geniş emekçi kitleleri sefalete mahkum ederek, yarın biçeceği fırtınaların maddi zeminini hazırlıyor. Dünyanın dört bir yanında kendini ortaya koyan sınıf ve kitle hareketleri, halk isyanları bunu gösteriyor. Sistemin çok yönlü bunalımına paralel olarak neo-liberal saldırıların boyutlanması, sosyal yıkımın derinleşmesi sınıf çelişkilerini giderek keskinleştiriyor.

İktisadi ve sosyal sorunların her geçen gün ağırlaşması, emekçi kitlelerin hak ve kazanımlarının sistemli biçimde gasp edilmesi, on yıllardır sürmekte olan kapitalist bunalımın dolaysız sonuçlarıdır. Bunalımın çok boyutlu faturası işçi

sınıfına ve emekçi kitlelere ödettiriliyor. Bu da dünya ölçüsünde sosyal sorunları ağırlaştırıyor, emekçi kitlelerin tepki ve hoşnutsuzluğunu mayalıyor ve onları harekete geçirmiş bulunuyor.

On yılları bulan bir birikimin ürünü olan ve grevler, genel grevler, işgaller, büyük çaplı kitle gösterileri ve halk ayaklanmaları olarak yaşanan bütün bu hareketler, gelecekte yaşanacak daha büyük altüst oluşların habercisidir. Özellikle 2000'li yıllardan itibaren zincirlerinden boşalıncasına uygulanan neo-liberal saldırılar, emekçilerin yaşamını adeta kabusa çevirdi. Bu da zaman zaman yaşanan sosyal patlamaları kaçınılmaz kıldı. Bugün yeni örneğini Fransa'da izlemekte olduğumuz bu patlamanın yarın nerede, ne zaman ve hangi vesileyle gündeme geleceği bilinmez, ama geleceğine kuşku yoktur. Dünyanın pek çok coğrafyası buna adaydır.

Henüz devrimci bir programdan ve önderlikten yoksun olan, dolayısıyla sistemin kendisine değil ama yarattığı sonuçlara yönelen, bu aşamada başka türlü olması da olanaklı olmayan bu hareketler, devrimci siyasal mücadele bakımında son derece önemlidir. Zira sınıf ve emekçi kitlelerin silkinip ayağa kalkıyor olması, uzun yılları bulan sosyal durgunluk ve gericilik atmosferinin dağılmasına, geleceğe dönük umut ve inançların büyümesine ve devrimin imkanlarının olgunlaşmasına hizmet etmektedir.

DEVİRİMCİ SINIF VE SINIFLA BİRLEŞMİŞ DEVİRİMCİ PARTİ!

21. yüzyılın büyük toplumsal patlamalar yüzyılı olacağı ve bunların kendini küresel düzeyde zincirleme olaylar olarak gösterebileceği artık hemen herkesin kabul ettiği bir olgudur. Dolayısıyla yeni bir büyük tarihsel çalkantılar dönemine girmiş bulunuyoruz. İnsanlık, kapitalist sistemin kudurganlığına, emperyalist barbarlığa karşı çıkış yolunu bir kez daha devrimlerde arayacaktır. Devrimci süreçlere ve giderek devrimlere varabilecek ilk öncü sarsıntılar şu veya bu biçimde dünyanın dört bir tarafında şimdiden yaşanmaktadır.

Kitleler bu aşamada kapitalizmin sonuçlarına karşı büyük çaplı eylemler vermektir. Ama bu tepkilere bilinç ve örgütlülük planında yön vermeyi, onu doğru hedeflere yöneltebilmeyi ancak devrimci bir parti başarabilir. Dünyanın çeşitli yerlerinde patlak veren sınıf ve kitle hareketleri, devrimci partinin ne denli yakıcı bir ihtiyaç olduğunu ortaya koymaktadır. Hız kazanan gelişmeler, işçi sınıfı ve devrimcilerin yeniden tarihin ön sahnesine çıkacağı yönde seyretmektedir.

Sınıfın siyasal öznesi olan devrimci sınıf partisi, sınıfın öncü kesimlerini kazanmış, onun içinde kök salmış bir parti demektir. Partinin devrimci siyasal mücadelede kendi rolünü oynayabilmesi, onun modern burjuva toplumunda önderlik kapasitesine sahip biricik devrimci sınıf olan işçi sınıfına dayanabilmesi ölçüsünde olanaklıdır. Dolayısıyla devrimcileşmiş bir sınıf ve bu sınıfla birleşmiş devrimci bir parti yaşamsal önemdedir. Yarınki daha büyük sosyal patlamaları kucaklamanın, kitle hareketlerine devrimci bir çizgide yön vermenin ve bunu devrimin zaferine taşımanın başka bir aracı yoktur.

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, iki binli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır." (TKİP Kuruluş Bildirgesi, Kasım 1998)

Komünistler kendi coğrafyalarında bu iddianın hakkını verme görev ve sorumluluğuyla yüz yüzedirler.

Dünyada sınıf ve kitle mücadeleleri...

Fransa'da Sarı Yeleklilerin isyan dalgası polisin tüm vahşi saldırılarına, gözaltılara, hükümetin tehditlerine rağmen 4. haftasına girdi. Militan ve kitlesele eylemleri ile "Sarı Yelekliler" Fransız burjuvazisinin ve hükümetinin korkulu rüyası olmayı sürdürürken, tüm dünya işçi ve emekçilerine ışık tutuyor, yol gösteriyorlar.

Yine dünyanın birçok ülkesinde 'bir kişi daha eksilmek istemiyoruz' diyen kadınlar sokağa çıkıyor, erkek işçi ve emekçilerle omuz omuza kitlesel protesto gösterileri düzenliyorlar.

İsrail'de binlerce kadın, iki genç kadının vahşice öldürülmesini protesto ederek, 4 Aralık'ı grev günü ilan etti, yürüyüşler düzenledi. Yahudi ve Arap kadınların birlikte düzenledikleri gösterilerde erkek işçi ve emekçiler de yürüdü. Bu yıl içinde İsrail'de öldürülen kadınların sayısı 24'e yükseldi.

Arjantin'de de iki yıl önce 16 yaşındaki bir genç kadının, uyuşturucu vererek vahşice tecavüze uğraması ve ardından öldürülmesi büyük protesto dalgasına yol açmıştı. Geçtiğimiz hafta bu suçu işleyenlerin ceza almaması, bu kişilerden ikisine yalnızca genç kadına uyuşturucu verdikleri için ceza verilmesi, bir kez daha öfkeyi sokağa taşırdı ve tüm ülkede yaygın protestolara neden oldu. Gösterilere "Ni una Menos!" hareketi çağrı yaptı.

MACARİSTAN: KÖLELİK YASASINA KARŞI ÖFKE

Macaristan'da hükümetin çalışma yasasında reform olarak nitelediği "kölelik yasası", sendikalar birliğinin çağrısı üzerine 7 Aralık'ta tüm ülkede protesto edildi. Budapeşte'deki gösterilere 10 binin üzerinde kişi katıldı. Göstericiler mücadeleciler Fransız işçileri gibi sarı yelekler giydiler. Gösterilere çok sayıda örgüt ve öğrenci dernekleri destek verdi. Öğrenciler "İşçi! Öğrenci! Beraberce!" sloganları attılar.

20 Kasım'da hazırlanan yasa tasarısı sermayedarların işçilere yılda 400 saate kadar mesai vermesine olanak tanıyor. Bu mesailerin de bir yıl içinde değil, 3 yıl içinde hesaplanması öngörülüyor.

Bu ise patronların, işçileri 50 gün daha fazla çalışmaya zorlaması anlamına geliyor.

KANADA: GREV KIRICILIĞI YASASINA PROTESTO

Yüzlerce Kanadalı posta çalışanı, grev kırıcılığı kanununa karşı geçen hafta ülkenin birçok kentinde gösteri yaptı. İşçiler daha yüksek ücret, iş ve iş güvenliği talepleri ile 6 haftadır süren grevi yasaklayan yasanın yürürlüğe girmesini protesto ediyorlar. Gösterilere diğer branşlarda örgütlü sendikalar da destek verdi. Bunun sadece posta çalışanlarına değil, tüm Kanadalı işçilere karşı yapılan bir saldırı olduğunu vurguluyorlar.

SRI LANKA: TARIM İŞÇİLERİ SÜRESİZ GREVDE

Sri Lanka'da seralarda çalışan binlerce tarım işçisinin 4 Aralık'ta başladıkları süresiz grev sürüyor. Tarım işçileri yüzde yüz ücret artışı talep ediyorlar.

İşçilerin gündelik ücretleri şu an 500 rupi (2,80 dolar) civarında.

MOZAMBİK: İNŞAAT İŞÇİLERİ TATİL GÜNLERİNDE ÖDEME TALEP EDİYOR

Mozambik'te 2 bin inşaat işçisi geçtiğimiz Pazartesi gününden beri grevde. İşçiler, Afungi yarımadasında İtalyan şirketi CMC Africa-Austral adına bir konsorsiyum için daireler inşa ediyorlar. İnşaat işçileri daha önce, hakları ihlal edildiği için defalarca grev yapmışlardı. Noel ve yeni yıl tatili boyunca çalışmaya zorlanan işçiler greve giderek, tatil nedeniyle ücret kesintilerine karşı direniyorlar.

GÜNEY KORE: 80 BİN HYUNDAİ İŞÇİSİNDEN GREV

Güney Kore'nin Gwangju şehrinde düşük ücretli araba üreten bir fabrika planı nedeniyle Hyundai işçileri uyarı grevi yaptı. Kore Metal İşçileri Sendikası'nın (KMWU) çağrısına uyan Hyundai Motor ve Kia Motors'ta çalışan yaklaşık 80 bin işçi 6 Aralık'ta 4 saat iş bıraktı, "Gwangju Modeli"ni protesto etti.

KOLOMBİYA: ÖĞRENCİLERİN PROTESTOLARI SÜRÜYOR

Hükümetin yüksek öğretime ve kamu üniversitelerine daha fazla kaynak ayrılmasını talep eden ve 2 aydır eğitim grevi yapan öğrenciler, tüm ülkede yine sokaklara çıkarak protesto gösterileri düzenlediler. En kitlesel yürüyüş başkent Bogota'da gerçekleşti. Buradaki gösteriye 4 bin öğrenci katıldı.

Macron'un açıklamaları yatıştırmadı...

Fransa'da sınıf ve kitle hareketi sürüyor

Fransa'da haftalardır hayat pahalılığı, işsizlik, yoksulluk, zamlar, adil olmayan vergiler, emekli aylıklarında gasplar, eğitimde reformlar, düşük asgari ücret, alım gücünün yetersizliği gibi sorunlar üzerinden süren eylemler karşısında sessiz kalan Macron, sessizliğini bozarak, 12 dakika süren bir ulusa sesleniş konuşması yaptı. Macron'un bazı sosyal önlemler adı altında yaptığı açıklamada, asgari ücrette kapitalistlere hiçbir ek yük getirmeyecek (dahası vergiden muaf tutuldukları ölçüde onlara ek prim anlamına gelen) 100 avro brüt zam sözü yer aldı. Oysa Ocak ayında asgari ücretin yasal olarak zaten %1,8 oranında artması bekleniyordu. Diğer yandan fazla mesai ücretleri vergiden ve sosyal kesintiden muaf tutulacak. 2000 avronun altındaki aylık emekli maaşları için de planlanan CSG-Genel Katkı Payı kesintileri iptal edilecek.

CGT ve SUD-Solidaire sendikaları yaptıkları açıklamalarda Macron'un açıklamasının işçi ve emekçilerin, işsizlerin, emeklilerin ve gençliğin beklentilerinin

den çok fazla uzak olduğunu belirttiler. Açıklamalarda Macron'un, şirketleri ve en zenginleri destekleyen neo-liberal politikaların arkasında durduğunu bir kez daha gösterdiği vurgulandı.

CGT sendikası işsizliğe, yoksulluğa, kemer sıkma politikalarına karşı işyerlerinde meslek dallarına göre TİS sürecinin hemen başlatılması, kadın ve erkek çalışanlar arası gerçek ücret eşitliği, saat ücretinin en az 13 ve asgari ücretin de en az 1800 avroya yükseltilmesi, emeklilik ve sosyal ödeneklerin artırılması, haftalık çalışma saatinin 32'ye indirilmesi, enflasyon göz önünde bulundurularak üretimden gelen zenginliğin genel olarak ücretlere yansıtılması, işsizlere işlerini kaybetmeden önce aldıkları ücretin %100 kesintisiz tam ödenmesi gibi taleplerle 14 Aralık'ta eyleme çağırıyor.

Bu arada öğrencilerin lise ve üniversitelerde iki haftayı aşkındır sürdürdükleri eylemler yüzlerce lisede ve üniversitede devam ederken, gerçekleşen insanlık dışı polis saldırıları da protesto ediliyor. Liseli öğrenci sendikalarından UNL, FİDL, SGL

yayınladıkları ortak deklarasyonda, Macron ve hükümetinin eğitim politikalarına karşı liselerde eylem çağırısı yaparak, Sarı Yeleklileri desteklediklerini açıkladılar. Liseliler, Sarı Yeleklilerin başta alım gücünün yükseltilmesi olmak üzere birçok talebiyle ortaklaştıklarının, yoksulların alım gücüne saldırmanın liselilerin ailelerine saldırmak anlamına geldiğinin altını çizdiler.

10 Aralık Pazartesi 500 civarı lisede blokaj eylemi gerçekleşti. Üniversitelerden ise Rennes-II, Paris-Nanterre, Tolbiac, Paris-I ve Nantes'da blokaj eylemleri yapıldı.

Paris-Nanterre üniversitesinde 3 bin öğrencinin katılımıyla genel meclis toplandı ve talepleri kabul edilene kadar grev yapma kararı alındı. Bu çerçevede tüm okullarda öğrenciler, 11, 13 ve 14 Aralık'ta grev ve blokaj eylemleri yapmaya çağırıldı. Öğrenciler işçi ve emekçileri de eylemlere katılmaya çağırıldılar.

Öğrencilerin, "Bienvenue en France"ın (Fransa'ya hoş geldiniz) geri çekilmesi ve ücretsiz üniversite, tazminat ve el koymaların ortadan kaldırılması da dahil olmak üzere yeni lisans kararnamesinin yürürlükten kaldırılması; tutuklananlar ve sosyal hareketin tüm hükümlülerinin serbest bırakılması için kovuşturmanın terk edilmesi; maaşların artırılması ve tüm sözleşmelerin devri; bütün öğrencilerin burs, sosyal yardım ve uzantılarının artırılması gibi talepleri var.

KIZIL BAYRAK / PARIS

Almanya'da grev ve eylemler

Taşımacılık ve Demiryolları Sendikası (EVG) ile demiryolları tekeli Deutsche Bahn AG arasında süren ve 160 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinin 7 Aralık'ta tıkanması üzerine EVG, üyelerini 10 Aralık'ta 4 saatlik uyarı grevine çağırdı.

Grev özellikle Kuzey Ren Vestfalya, Bayern ve Baden-Württemberg eyaletlerinde etkili oldu. Özellikle yakın ve uzak mesafe trenleriyle işe gitmek isteyenlerin başka araçları tercih etmek zorunda kalması, otopanlarda ve şehir merkezlerinde uzun araç kuyruklarının oluşmasına, işe gecikmesine neden oldu. Grevden banliyö, şehirler arası ve uzun tren seferleri yapan 1.400 tren olumsuz etkilendi.

Sendika ücretlere yüzde 7,5 zam talep ediyor. DB tekeli ise iki aşamalı olarak ücretlere yüzde 5,1 zam ve bir sefere mahsus olmak üzere de 500 avro dayatıyor.

"POLİS YASASI" PROTESTOLARI

Kuzey Ren Vestfalya ve Aşağı Saksonya eyalet hükümetleri tarafından çıkarılmak istenen "polis yasası", 8 Aralık'ta Düsseldorf ve Hannover'de binlerce kişinin katıldığı gösterilerle protesto edildi. Gösterilere sol parti ve kurumlar, göçmen örgütleri, taraftar grupları ve sendikalar destek verdi.

Almanya'da Hristiyan Birlik partileri (CDU-CSU) ve Sosyal Demokrat Parti (SPD) koalisyonu geçtiğimiz aylarda "terör ve terörle mücadele" demagogisiyle temel hak ve özgürlüklere saldırı anlamına gelen kapsamlı bir polis yasasını Federal Meclise sunmuştu. Yasa Baden-Württemberg ve Bavyera eyaletlerinde uygulamaya geçirilirken, Kuzey Ren Vestfalya, Saksonya, Aşağı Saksonya ve Brandenburg eyaletlerinde henüz karara bağlanmadı.

ABD: Marriott grevinde kazanım

Marriott otel zincirinde çalışan UNITE sendikasında örgütlü 8 bin işçinin 2 ay süren grevi kazanımla sonuçlandı. İmzalanan yeni sözleşme ile işçilerin daha fazla ücret talebi kabul edildi. Ayrıca sağlık ve emeklilik konularında iyileştirmelere gidilecek ve işlerin yabancı firmalara verilmesine sınırlama getirilecek.

Fransa'da son 5 yılda asgari ücret

Yıllar	Saat ücreti (€)	Aylık ücret (€)
2018	9,88	1 498,47
2017	9,76	1 480,27
2016	9,67	1 466,62
2015	9,61	1 457,52
2014	9,53	1 445,38
2013	9,43	1 430,22

Filistin halkı “tasfiye kuşatması”na direniyor

Filistin davasını tasfiye etmek için harcanan uğursuz çabalar yeni değil. Ancak son dönemde bu konuda ciddi bir yoğunlaşma olduğu gözleniyor. Sadece siyonist rejimi değil, emperyalistleri de bölgedeki işbirlikçilerini de rahatsız eden Filistin halkının direnişi, ne pahasına olursa olsun kırılmak isteniyor. Gelişmelere bakıldığında, geniş bir gerici koalisyonunun bu yönde çaba harcadığı dikkat çekiyor.

Başını ABD Başkanı Donald Trump yönetiminin çektiği bu karşı-devrimci koalisyonda siyonist İsrail'in ırkçı-rüşvetçi başbakanı Benyamin Netanyahu ile Suudi Arabistan'ın "kasap prensi" Muhammed bin Selman ikilisi de etkin bir rol oynuyorlar.

Rolleri farklı olsa da Trump-Netanyahu-Bin Selman üçlüsüne Körfez şeyhleri, bazı Arap rejimleri, İsrail'le ticareti artırarak siyonistleri ihya eden AKP-saray rejimi gibi gerici odakları da hizmet ediyor.

SIYONİST REJİMİ NORMALLEŞTİRME HAMLELERİ

Ortadoğu'da emperyalist ve siyonist güçlere karşı direnmek, bölgedeki gerici odakların çoğunu rahatsız ediyor. Çünkü Filistin halkına reva görülen zulme karşı gelişen bu direniş İsrail'le işbirliği yapmayı zorlaştırıyor. Zira siyonizm halen Arap halkları nezdinde gayrı-meşrudur. "Asrın anlaşması" safsatası ile bu durumu de-

ğiştirip siyonist rejimle işbirliğini "normal" hale getirmek istiyorlar. Son aylarda siyonist şeflerin bazı Arap/Müslüman ülkelerini ziyaret etmeleri, bu yönde atılan somut adımlardır.

Gerici Arap rejimleri söylemde halen Filistin halkının arkasında olduklarını iddia ediyorlar. Ancak bu demagojik söyleme daha önce İsrail'le gizli yürütülen kirliliğin parça parça aleni hale getirilmesi yönünde atılan adımlar eşlik ediyor.

Örneğin son aylarda İsrail başbakanı üst düzey siyonist şeflerle birlikte Umman Sultanlığı'nı ziyaret etti. İsrail Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı Meir Ben Şabbat, siyonist rejimle diplomatik ilişkileri bulunmayan birkaç Arap ve İslam ülkesine gizli ziyaretler gerçekleştirdi ve hemen ardından İsrail medyası bu ziyaretleri "sızdırdı". Çad Devlet Başkanı İdris Debi, İsrail'i ziyaret ederek Netanyahu ile görüştü. Gelecek Nisan ayında Bahreyn'de düzenlenecek Teknoloji ve Yenilikler Konferansı'na İsrail Ticaret Bakanı resmen davet edildi, Netanyahu yakında Sudan'ı ziyaret edeceğini ilan etti vb...

FHKC'nin 51. kuruluş yıldönümü kutlandı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) kuruluşunun 51. yıl dönümü dolayısıyla 11 Aralık günü Gazze'de kitlesel katılımlı bir yürüyüş düzenlendi. Gazze'den başlayan yürüyüş Şati mülteci kampında sona erdi.

FHKC Merkez Komitesi üyesi Muhammed el-Gul yaptığı açıklamada Filistinli gruplar arasındaki bölünmenin sona ermesi, Filistin ulusal

serecektir.

Gerici rejimler böyleyken, Filistin davası/direnişi halen Arap halklarının temel gündemleri arasında yer alıyor, destek görüyor.

Bu tablo, devletlerin emperyalist ve siyonist güçlerle, halkların ise Filistin davasıyla saf tuttıklarını gösteriyor.

"DİRENENLER DE VAR BU HAVALARDA"

Gerici kuşatmaya, boğucu ablukaya, "Asrın anlaşması" için uygulanan basınca, siyonist rejimin yıkıcı saldırıları ve katliamları eşlik ediyor. Böylesi bir atmosferde bile Filistin hareketleri parçalanmayı aşmıyor. Bu parçalanma ise, Filistin davasını tasfiye etmek isteyen güçler tarafından derinleştiriliyor. Zira ideolojik çizgileri farklı olsa da Filistin hareketleri asgari bir programda birleşebilselerdi, gerici kuşatmanın yarattığı sorunlar en azından azaltılabilir, Filistin direnişi güçlü bir taraf olarak sahnede yerini alabilirdi. Oysa parçalı durum yeni sorun alanları yaratıyor, bazı örgütlerin gerici rejimlerle işbirliği yapmalarını kolaylaştırıyor vb...

Tüm bu olumsuz tabloya rağmen Filistin halkı hem Gazze'de hem Batı Şeria'da hem İsrail işgali altında farklı yol, yöntem ve araçlarla direniyor. Bu direniş iradesi, halen emperyalist ve siyonist güçlerle gerici rejimlerin planları önündeki en ciddi engeldir. Ağır bedeller ödese de, açıklıkla terbiye edilmeye çalışılsa da, İsrail egemenliği altında ırkçı politikalara maruz kalsa da Filistin halkı direniş ısrarını sürdürüyor.

"Asrın anlaşması" önündeki en ciddi engel bu direniş iradesidir. Zafere ulaşması bölge halklarının eylemli dayanışmasına bağlı olan Filistin direnişi sürdüğü sürece gerici planları bozmaya devam edecektir.

anlaşmalarının uygulanması sürecinin hızlandırılması ve mekanizmaların kurulması vurgusu yaptı.

FHKC yöneticilerinden Mahir Mezher de, "İsrail ile ilişkilerini normalleştirenlere, 'Filistin halkını yarı yolda bırakmayacağız. Gazze ablukasını kırmak için çalışacağız' mesajı gönderiyoruz" diye konuştu.

Derinleşen emperyalist rekabet ve petrol savaşları

D. Meriç

Petrol İhrac Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) ve başını Rusya'nın çektiği üye olmayan diğer üretici ülkelerin temsilcileri, 7 Aralık tarihinde Avusturya'nın Viyana kentinde bir araya geldiler. Toplantıda, ABD'nin karşı çıkmasına rağmen 2019 yılının ilk ayından itibaren günlük petrol üretiminin 1,2 milyon varil azaltılması kararı alındı. Kararın "petrol fiyatlarındaki dalgalanmanın" durdurulması ve "piyasalarda istikrar sağlanması" amacıyla alındığı iddia edildi.

Söz konusu toplantıdan bir gün önce (6 Aralık) ABD Başkanı Donald Trump, OPEC'in petrol fiyatlarını suni bir şekilde yüksek tuttuğunu ve dünyanın geri kalanını soyduğunu söyleyerek, toplantıya katılan ülkelere gözdağı vermeye çalıştı. Trump'ın tehditlerine rağmen petrol üretiminde planlanan bu kesintinin gerekçesi olarak dünya çapında en yaygın kullanılan Brent petrolünün, Ekim ayı başında 86 dolara yükselmesi, Kasım ayı sonu itibarıyla yüzde 33'lük düşüşle 57,5 dolara kadar gerilemesi gösterilmektedir. Fiyatlardaki bu düşüş üzerine bir açıklama yayınlayan OPEC Ekonomi Komisyonu, günlük 1,3 milyon varil kesinti önerisi sunmuştu. Halihazırda dünyada günlük 33 milyon varil petrol üretimi yapıyor, günlük tüketim ise 31,2 milyon varil civarında seyrediyor. Yaşanan gelişmelerin bir sonucu olarak 7 Aralık'ta alınan karar gereğince, OPEC üyesi ülkeler 800 bin varil, Rusya ve üye olmayan diğer ülkeler ise 400 bin varil daha az üretim yapacaklar.

OPEC üyesi ülkeler, '70'li yıllarda dünyadaki petrol üretiminin %50'sini gerçekleştiriyorlardı, bugün ise %40'ını üretiyorlar. OPEC ülkelerinden sonra dünya petrol üretimindeki en büyük güçler ABD ve Rusya'dır. OPEC üyesi ülkeler petrol üretiminde bir tekel gibi davranabilmekte ve istedikleri zaman petrol fiyatlarında spekülatif oynamalar yapabilmektedirler. 1970'lerin ortasında bu güçlerini kullanarak, üretimi azaltıp petrol fiyatlarının piyasada üç kat artmasını sağlamışlardır.

Petrol üretiminin kısıtlanması konusunda alınan kararın izahı madalyonun sadece görünen yüzüdür. Üretimi azaltarak piyasalarda yaratılacak olan suni bir daralmaya bağlı olarak fiyatların yukarı çekilmesi politikası, kapitalizmin her zaman ve sıkça başvurduğu bir yol ola-

gelmiştir. Durum böyleyken, Suudi Arabistan ve Rusya'dan sonra dünyanın en çok petrol üreten ülkesi olarak ABD'nin petrol fiyatlarının arttırılması amacıyla alınmış olan bu karara karşı çıkmasını anlamak için madalyonun görünmeyen yüzüne de bakmak gerekiyor.

Lenin 20. yüzyılın başlarında kapitalist gelişmeyi çözümlendiği *Emperyalizm* adlı eserinde, kapitalizmin artık serbest rekabetçi dönemi geride bıraktığını, tekelleşme yolu ile kapitalizmin en yüksek ve en katı barbarlık demek olan emperyalizm aşamasına ulaştığını, buna bağlı olarak günümüz dünyasında diğer çelişkilerin yanı sıra, emperyalistler arasındaki çelişkinin de temel bir çelişki haline geldiğini şöyle anlatır:

*"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerce kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir. Bu tekeller, özellikle, bütün hammadde kaynaklarını ellerine geçirdikleri zaman daha sağlam bir görünüm verirler. Uluslararası kapitalist birliklerin, rakiplerinin her türlü rekabet olanaklarını yok etmek, onları söz gelimi demir cevherinden, petrol kaynaklarından vb. yoksun bırakmak için nasıl büyük bir çabayla çalıştıklarını daha önce görmüştük. Yalnızca sömürgelere sahip bulunmak durumu, tekellere, rakipleriyle giriştikleri savaşlarda çıkabilecek her türlü rastlantıya karşı tam bir başarı garantisi vermektedir; hatta karşı taraf, bir devlet tekeline başvurarak, kendini savunmaya geçtiği zaman da durum aynıdır. Kapitalizm geliştikçe, hammadde eksikliği de kendini o denli duyurmaktadır; rekabetin koşulları o kadar sertleşmekte, bütün yeryüzünde hammadde arama çabaları o kadar alevlenmekte, sömürgelere sahip olma mücadelesi o kadar amansız olmaktadır." (Lenin, *Emperyalizm / Kapitalizmin En Yüksek Aşaması*, Sol Yayınları, 12. Baskı, s.93)*

Günümüz dünyasında "kapitalizmin

eşitsiz gelişme yasası"nın ve dengelerle yaşanan hızlı değişimlerin bir sonucu olarak emperyalistler arası çelişkiler çok daha keskin hale gelmiş bulunmaktadır. Özellikle Çin'in ulaştığı gelişme düzeyi ve sermaye birikimi, bugünün hâlâ da egemen süper gücü olan ABD emperyalizminin başlıca rahatsızlık konularındandır. Bu yüzden de ABD, Çin'in gelişmesini durdurabilmek adına uzak Asya'da askeri manevralar da dahil her geçen gün yeni yaptırımlara başvurmakta, gümrük duvarlarının yükseltilmesi vb. gibi provokatif girişimlerde bulunmaktadır. Başta Çin olmak üzere BRICS ülkelerinin gelişmesini bloke edebilmek, bu ülkelerin üretim için ihtiyaç duydukları başta petrol olmak üzere her türden hammadde kaynağına ulaşımını engellemek için büyük bir çaba sarf etmektedir.

Nitekim bundan iki yıl önce ABD emperyalizminin dayatmaları sonucu başta Rusya ve Venezuela olmak üzere Çin ile petrol ticareti yapan ülkelerin ekonomilerini çökertebilmek için petrol fiyatları üretim giderlerinin daha da altına çekilerek, özellikle Venezuela'da büyük bir ekonomik yıkıma sebep olunmuştu.

ABD emperyalizmi Avrupalı emperyalist ülkeleri de arkasına alarak, kendisine rakip veya potansiyel tehlike gördüğü ülkelere her geçen gün yeni ambargo uygulamaları ile saldırıyor. Özellikle petrol ve ticaret yasağı silahını kullanarak, kendisine rakipsiz ve dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyor. Yıllardır uydurma gerekçelerle Rusya ve İran'a yönelik ambargolar uygulamasının asıl sebebi bu iki ülkeyi Ortadoğu'da kendisine en büyük rakip olarak görmesi, yanı sıra yine bu iki ülkenin Çin ile olan başta petrol olmak üzere kapsamlı ticari ilişkileridir. Yıllardır ABD'nin dayatmaları sonucu Rusya'ya ve İran'a karşı uygulanan ticaret yasağı ambargoları bu iki ülkeyi yıpratmak, tabiri yerinde ise hizaya sokmak ve ülke ekono-

milerini felce uğratmak amacını taşımaktadır. Bu çabası belli bir başarı kazanmış ve bu iki ülkenin ekonomileri dönem dönem ciddi anlamda yıpranma yaşamıştır.

ABD'nin, OPEC içerisindeki en büyük petrol üreticisi ve Ortadoğu'daki sadık uşağı S. Arabistan'a ultimatı vererek, petrol fiyatlarının yükseltilmesine karşı çıkmasının asıl sebebi Rusya ve İran ile ilgili kaygılarıdır. ABD, ekonomilerinde petrol ve doğal gaz ticaretinin çok özel bir yer tuttuğu Rusya ve İran'ın, önümüzdeki yılın başından itibaren petrol fiyatlarında yaşanması beklenen artıştan faydalanmalarını engelleme çabasıdır.

Bu arada ABD emperyalizminin sadık uşağı S. Arabistan'ın efendisinin talimatlarına bu sefer itaat etmemesinin, yakın zamanda İstanbul'daki konsolosluk binasında öldürülen "gazeteci" Kaşıkçı cinayetiyle ilişkilendirildiğini de belirtmiş olalım. Suudi rejiminin başta ABD olmak üzere bazı ülkeler tarafından cinayetin formalite icabı da olsa kaşınmasına tepkisini böyle yansıttığı iddia edilmektedir.

***

Emperyalistler arası çatışmanın bir ürünü olarak petrol fiyatlarında yaşanacak artış bütün dünyada işçi ve emekçilerin yaşamına daha fazla yoksulluk ve sefalet olarak yansacaktır. Çünkü sömürü ve kâr ekonomisine dayalı kapitalist sistemde petrol ürünlerine yapılacak olan her zam, günlük yaşantımızda ihtiyaç duyduğumuz her şeye zam olarak yansacaktır.

Özel mülkiyete dayalı bu sistem bir bütün olarak ortadan kaldırılmadan, insanlık sömürü, açlık, sefaletten gerçek anlamda kurtulamaz. Fakat bu, güncel olarak kapitalizmin her türden saldırısına karşı mücadele etmenin önemini ortadan kaldırmıyor. Zira emperyalist-kapitalizmin saldırılarını militan ve örgütlü kitlesel mücadelelerle geri püskürtmek hem mümkün hem de işçi ve emekçilerin öz deneyim temelinde eğitimi için zorunludur. Bunun en yakın canlı ve pratik örneğini, petrol fiyatlarına yapılan vergi zamlarına karşı dört haftadır Fransa'nın her tarafında sokakları işgal eden, işçi-emekçi düşmanı Macron yönetimini ve efendisi sermaye sınıfını açmazla karşı karşıya bırakan Fransız halkı göstermektedir.

Kriz ve öğrenci gençlik...

“Öğrenci olmak da dert, mezun olmak da”

- Öncelikle, merhaba. Son zamanlarda yaşanan kriz nedeniyle, işçi sınıfı gibi öğrenci gençlik de geçinmiyor. Biryandan da yaşamın pahalılığı ve yemek, barınma, eğitim materyalleri gibi temel ihtiyaçlara zam üstüne zam geldi. Aldığın burs/krediyle geçinmekte ne tür zorluklar yaşıyorsun?

- Merhaba, ben Hacettepe Üniversitesi'nde okuyorum. Zaten elime geçen kredi krizden önce de yetmiyordu, şimdi hiçbir şekilde yetmiyor. Sizin de dediğiniz gibi her şeye zam geldi. Yurt parasını yattırdıktan sonra kredimin yarısından çoğu gitmiş oluyor. Sonra sürekli okulda yemekhaneden yemek zorunda kalıyorum, çünkü dışarıdan herhangi bir şey yemek artık lüks haline geldi. Yemekhaneden yememe rağmen bu bile bazen bütçemi zorluyor. Ulaşım ise servis kullandığımda ayrı pahalı, toplu taşıma kullandığımda ayrı pahalı. Okul kitaplarımız da, ders notlarının çıktısını almak ya da fotokopi çektirmek de bir hayli pahalıya geliyor. Ay sonunu geçiyorum, ayın yarısından önce kredim bitmiş oluyor. Bundan dolayı yapacağım her harcamayı bir kez daha düşünmek zorunda kalıyorum.

Arkadaşlarımla artık haftada bir kere bile dışarıda herhangi bir şey yaparken, kafamda bir sürü soru oluyor. Bu durumda, benim gibi birçok öğrencinin de sosyal yaşamı elinden alınıyor. Sürekli olarak sınavlarla, ödevlerle boğuşmak, aynı zamanda ayın sonunu nasıl getireceğini düşünmek bizleri çok bunaltıyor. Günlük sohbetlerimizde artık herhangi bir şeye gelen zamları konuşur olduk. Tüm bunların yanında bir de sosyal yaşamımız kısıtlanınca bir çıkmaza girmiş oluyoruz. Diyorum ki bazen “okuldan mezun olsam, bir an önce iş bulsam ve maddi açıdan rahatlasam.” Fakat bakıyorsunuz üniversite mezunu o kadar çok işsiz var ki, hele de krizle beraber bu sayı daha da arttı. Anlayacağınız mezun olmak da bir dert, öğrenci olmak da.

Hacettepe Üniversitesi'nde okuyan bir gençle kriz koşullarında öğrencilerin yaşamını konuştuk...

- Peki, burs/kredi bu denli düşükken, okul masraflarını ve temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için ne yapıyorsun?

- Her sene başında birçok dernek, vakıf gibi yerlere burs başvurusu yapıyorum. Genelde birçoğundan burs alamıyoruz. Benim ailem -neredeyse bütün öğrencilerin olduğu gibi- emekçi bir aile ve okuyan kardeşlerim de var. Doğal olarak onlardan maddi bir gelir de çok kısıtlı oluyor. Ben de bu yüzden part-time çalışıyorum. Part-time diyorum ama haftada 3-4 gün çalışmak zorundayım. Sadece ben değil, birçok arkadaşım çalışıyor. Ben şu an 3. sınıftayım. Bundan önceki yıllarda bu kadar çok çalışan arkadaşım yoktu. Şimdi hepimiz okulumuzu okuyabilmek için çalışmak zorundayız.

İş bulmak benim için çok zor oldu. Kriz var diye hiçbir yer eleman almıyor ya da alanlar da çok az bir ücret veriyor. Üstüne üstlük bir de günde 10-12 saat arası çalışmam bekleniyor. Ben de 5 gün okulum olduğu için bu kadar saat çalışmıyorum ve bu saati tamamlamak için bir gün daha işe gidiyorum. Doğal olarak

bu kadar çalışınca ders çalışmak için çok az zamanım kalıyor. Okulda 3. sınıf yoğun geçen bir sınıf. Birçok bölümde bu böyledir, benim de öyle. Bu yüzden derslerime ayırmam gereken vakti, çalışmaya ayırmak durumunda kalıyorum. Şimdiden 1 dersi bıraktım, seneye tekrar alacağım.

- Bugün, kitlelere açıklanan enflasyon oranı yüzde 20-22 iken, gerçekte enflasyon yüzde 30 oranına varmış durumda. Buna karşın burs/krediye yapılacak olan 30 TL'lik zam için ne düşünüyorsunuz?

- 470 TL olan kredim, 500 TL olacak ama bu benim hayatımda neredeyse hiçbir şey değiştirmeyecek. Sadaka gibi bir zam! Evet, fazladan bir çay içebilirim okulda ama başka hiçbir şeye faydası olmayacak. Aldığımız her şey ateş pahası iken, biz bu 30 TL'lik zamlarla ne yapabiliriz? Ben cevaplayayım, dediğim gibi “hiçbir şey.”

- Bugün, AKP şefi ve sermayenin sözcüsü Erdoğan'ın “beleşçi olmayın, kredi

alın!” naralarına karşın, verilen krediler habersizce kesilmekte. Bu durum için ne söyleyebilirsiniz?

- Kredilerin habersizce kesilmesi öğrenci için yıkım demek, daha çok çalışmak demek. Bizler zaten aldığımız kredileri faizi ile beraber, neredeyse 18 bin TL civarında geri ödeyeceğiz. Faizi ile geri alacakları parayı bile öğrenciye çok görmekteler. Aslında bu yaşanan krizin biz öğrencilere bir yansımasıdır. Her şey bu kadar pahalı iken elimize geçen 3-5 kuruş parayı da kesince okumak imkânsız hale geliyor. Bizler bedavacı değil, öğrenciyiz. Okuyabilmek için bu paraya maalesef ihtiyacımız var. Eğer eğitim gerçekten parasız olsa idi, zaten bu 3-5 kuruşa da ihtiyacımız kalmazdı. Öte yandan eğitime ayırdıkları bütçenin kat kat fazlasını savaş bütçesine ayırıyorlar. Eğitime ayrılan bütçe artırılmalıdır.

- Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

- Aslında şu ana kadar krizin ekonomik olarak yansımalarını konuştuk. Bizlerin bu duruma karşı en ufak ses çıkarmasını engellemek istiyorlar. Bugün söylediğimiz her şey suçmuş gibi gösteriliyor. Okullarımızda nitelikli, bilimsel eğitim istememiz bile suç olarak görülüyor. Ancak bilimsel, nitelikli ve parasız eğitim bizim hakkımız. Bu hakları elde etmek için de bizlerin bir araya gelip mücadele etmesi gerekiyor.

Tacizi protesto eden liselilere ceza!

İstanbul'daki Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde bir öğretmenin tacizi gün yüzüne çıkmışken görevde kalması üzerine öğrenciler okulda yaşanan tacize sessiz kalmayıp protesto etmişti.

Protesto üzerine tacizci öğretmen Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nden başka bir liseye

gönderilerek, güya “cezalandırıldı.”

Tacizi protesto eden öğrencilerden 15'ine ise okul yönetimi tarafından 5 gün süreyle okuldan uzaklaştırma cezası verildi.

Öğrencilere verilen cezayı CHP İstanbul eski milletvekili Barış Yarkadaş sosyal medya hesabından duyurdu.

Kapitalist düzende anne olmak ve çocuklarımız...

Tam işinizin başındayken birden telefon çalar. Arayan, çocuğunuzu bıraktığınız yuvadaki bir görevlidir ve size 1 yaşındaki çocuğunuzun hastalandığını bildirir. O anda işinizi bırakıp koşu yuvaya gitmeniz, işyerini terk etmeniz gerekir. Patronunuza bunu nasıl anlatacağınız telaşı ve çocuğunuzun sağlık durumunun verdiği stres ve panik içinde kalırsınız.

Özellikle 0-3 yaş arası çocuğu olan bir anneyseniz bu durumu sıkça yaşarsınız ve işinizi kaybetme korkusuyla gidip gelirsiniz işinize. İşini kaybetme korkusu tüm emekçilerin ortak sorunudur ve bu korkuyu kapitalistler her durumda herkese karşı aralıksız kullanırlar. Annenin sorunu sadece anneye ait değil, hepimizin sorunudur.

Almanya'da yuvaların kapanış saatleri 16.30'dur. Eğer iş saatiniz 18.00'e katarsa, eğitim düzeyiniz ne olursa olsun, patronun istediği saatlerin dışında iş sahibi olmanız mümkün değil. Yarım gün çalışma talebinde bulunabilirsiniz. Eğer bu talebiniz kabul edilirse, maaşınız da yarıya inecektir. Lakin kiralardan alabildiğine yüksek olduğu bir ülkedesiniz ve çalışan çiftlerden birinin maaşı kira giderini karşılıyor sadece.

Almanya'da 18 yaş altındaki çocukların yüzde 90'ı yalnız yaşayan annesiyle kalıyor. Babanın ölümü veya ayrılık vb. çeşitli sebeplerle yalnız kalan annelerin üçte biri işsiz, geri kalanı da işini kaybetme korkusuyla karşı karşıya. Üçte ikisi ise olağan durumlar karşısında 1.000 avro birikime dahi sahip değil.

Eğer yalnız yaşayan ve çalışan bir anneyseniz kiranız ve asgari temel ihtiyaçlarınız dışında çocuğunuza sunabileceğiniz başka maddi olanaklarınız yok demektir. Çocuğun okul dışındaki zamanında, onu geliştirecek müzik vb. gibi kurslar, onları sokaktan ve bilgisayar oyunundan uzak tutacak spor kulüpleri, çocuk tiyatroları vs. gibi etkinlik alanlarına ayıracak maddi imkanlarınız yoktur. Her çocuğun en doğal hakkı olan olanaklardan, işçi ve emekçilerin çocukları faydalanamıyor. Oysa ki Sovyetlerde okul zamanı ve sonrası bu saydığımız tüm imkanlar ücretsizdi. Çünkü çocuk eğitimi, toplumun göreviydi.

Kitap okuyan, sosyal bir çevresi olan, spor yapabilen, sinemaya gidebilen, ula-

şım ve zaman sorunu olmayan annelerin lüksüne sahip değil bahsettiğimiz anneler. Söz konusu olanaklardan yoksunluk sadece işçi ve emekçi annelerin sorunu kuşkusuz. Dolayısıyla sınıfsal bir sorun.

ANNE-BABALARIN PSİKOLOJİSİ: ÇOCUĞUMUN HATALARINDAN SORUMLUYUM!

Kapitalist sistemde anne ve babaların hata yapmaktan başka alternatifleri yoktur. Çocukları büyüttüğümüz zemin baştan aşağıya hatalı bir zemindir. Her türlü madde bağımlılığı, oyun bağımlılığı, tüketim hastalığı, cinsel objeliğe özendirilen güzellik yarışı vb. ile yozlaşmanın her alanı kapladığı bir gündelik yaşamın ortasına ister istemez bıraktığımız çocuklarımızı ancak devrimci bilincimizle koruyabiliriz. Fakat bunun sınırları bellidir. Dolayısıyla düzen denilen bataklığın etkileri salt bireysel çabalarla giderilemez. Bu sorun tüm toplumsal sorunlar gibi sınıfsaldır.

Çocuk düşmanı kapitalist emperyalist dünya düzeninde iyi anne olmak mümkün değildir. Bir yandan dünyanın başka bir ucunda çocuk işçileri sömüren, diğer yandan da çocukların çalışma yaşlarını sınırlandıran sahte yasalar çıkaran devlette, anne olmak çok zordur. Örneğin iki kardeşle birlikte sağlıklı koşullarda, tek çocuk odalı, üstelik de sağlıklı evler-

de ders çalışan bir çocuk ile özel öğretmenleri olan, her türlü sosyal-kültürel aktivite imkanına sahip, ayrıca orta sınıf eğitilmiş bir aileden gelen bir çocuğun okul başarısı eşit olabilir mi? Ya da örneğin kendisi de ağır sömürüye maruz kalan bir düzende 8 yaşındaki çocuğunu çalıştırmak zorunda olan bir anneye, kötü anne deme hakkımız var mı? Çocuklara karşı cinsel istismarın ve her yönden gelen, her türlü şiddetin olduğu bir düzende nasıl iyi anne olabiliriz ki?

Herhangi bir davranış bozukluğu gösteren çocuklar söz konusu olduğunda, ilk suçlama anneye-babaya yapılır. "Anne ve babadan kaynaklanan sorunlar bunlar" denir. Bu ithama sosyal danışmanlar ve psikologlar da dahil olurlar. Dolayısıyla düzen cephesinde başvurabileceğiniz hiçbir danışma ve yardım kurumu samimi ve gerçekçi değildir. Onların tek yaptığı, sorumluluğu toplumun ve onu şekillendiren kapitalist sistemin üzerinden alıp bireylere ve en çok da düzenin baskısı ve sömürüsüyle boğulan işçi-emekçi annelere atmaktır. Çocuğunun temel ihtiyaçlarını gidermeyi, ona iyi bir eğitim-öğretim sunmayı, onun sosyal-kültürel-ruhsal açılarından gelişmiş olmasını her anne ister. Çocuğunun sağlıklı ve duyarlı bir kişilik olmasını her anne ister.

Ne var ki sözüm ona her türlü sosyal güvencenin ikiyüzlülüğü içinde olan Almanya'da bile annelere doğumun ilk

yılında maaşının yüzde 70'ini ödeyen devlet, diğer iki yılda anneyi kendi kaderiyle baş başa bırakır. Üretimden ve sosyal yaşamdan uzaklaşan anne giderek daha çok soyutlanır ve sadece çocuğuyla evde baş başa kalır. Bu çocukta ve annede karşılıklı bunalıma sebep olur. Sağlıklı bir sosyal gelişim, gerçek anlamda sosyal bir toplumda mümkün sadece.

ÇOCUKLARIMIZ TOPLUMUN EN DEĞERLİ ÖĞELERİDİR

Eğer ekonomi zenginlerin çıkarlarına göre değil, çocukların ihtiyaçlarına göre şekillenirse, geleceğimiz olan çocuklar değil sadece, anne ve babalar da kurtulur. Sovyetlerde kreşler, yurtlar, eğitim toplulukları vs. çocuk bakımını annenin üzerinden alıp, bununla birlikte annenin hem üretime katılmasına hem de sosyal-kültürel imkanlardan yararlanmasına olanak açtı.

Bu yüzden sosyalizmde çocuk bakımı ve eğitimi toplumun görevidir. Gerçek çocuk sevgisi ancak sosyalizmde mümkündür ve bizler çocuklarımızı ancak kolektif bir anne sevgisiyle kucakladığımızda onlar artık sömürü düzeninin değil, bizim çocuklarımız olacaklar.

"Çocukların neşeyle şarkılarını ve türkülerini söyleyecekleri tek sistem sosyalizmdir." (Victor Jara)

Sömürü, baskı, kriz...

Çözüm sınıfa karşı sınıf!

Dünya ve Türkiye’de son dönemde gemi azıya alan sermaye iktidarları işçi ve emekçilerin üzerindeki sömürüyü her geçen gün daha da ağırlaştırmaktadır. Türkiye’de tek adam rejimi ile elini daha da güçlendiren sermaye ve AKP iktidarı işçi sınıfına dönük sosyal, siyasal, ekonomik vb. saldırıları bir bir hayata geçirmektedir. Sermaye iktidarının gizlemeye ve ötelemeye çalıştığı krizin ekonomik boyutu artık önüne geçilemez bir hal kazanmıştır. Yaşanan krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için çeşitli saldırıları hayata geçirmiştir. İşsizlik fonu sermayeye peşkeş çekilmekte, BES herkes için zorunlu hale getirilmektedir. Kıdem tazminatı fona devredilerek gasp edilmek istenmektedir. Temel tüketim ürünlerine her gün yeni zamlar gelmekte, doğrudan ve dolaylı vergiler ile sömürü daha da arttırılmaktadır.

Krizi kendileri için fırsata çeviren sermayedarlar fabrikalarda da bir dizi yeni saldırılar hayata geçiriyorlar. İşten atmalar, ücretsiz izinler, esnek çalışma modelleri, yarı çalışma ödenekleri gibi yöntemler sürekli artmaktadır. Bunlarla beraber baskıyı ve şiddeti de arttıran sermaye devleti hak alma mücadelesi veren işçi eylemlerine, direnişlere saldırarak gözaltı ve tutuklama terörünü devreye sokmuştur.

İşte böyle bir dönemde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, gitgide biz işçi ve emekçiler için ağırlaşan kapitalist krize karşı 2 Aralık’ta panel-forum gerçekleştirdik. Etkinliğimiz İstanbul ve Gebze’den başta metal, tekstil ve petrokimya sektörleri olmak üzere birçok işkolundan işçilerin ve direnişçilerin katılımı ile başarılı bir şekilde gerçekleşti.

“Sömürü, baskı, kriz! Geleceğimiz için buluyoruz!” şiarıyla yapılan etkinlik, birçok fabrikaya, servis noktalarına ve merkezi noktalarda dağıtılan bildiri-lerle ve afiş çalışması ile en geniş işçi ve emekçi kesimine duyuruldu. Etkinliğimiz baştan sona **çoşkulu ve anlamlı bir katılım**la geçti.

Etkinlikte yapılan sunumlarda ve sonrasında yapılan konuşmalarda “**Kriz bizim krizimiz değil faturasını da ödemiyoruz!**” teması ön plana çıktı. Krizin kapitalizmin yapısal bir sorunu olduğu, gerçek ve kalıcı çözümün işçi sınıfının devrimci mücadelesi olduğu vurgulandı.

Etkinliğin forum bölümünde kürsü öncelikle direnişçi işçilere verildi. Cargill direnişçilerinden, Zeytinburnu Belediyesi direnişçisine, Dev Yapı-İş’ten, direnişçi Türkan Albayrak’a, Mutlusan direnişçisinden, KHK direnişçilerine kadar birçok direnişçi söz aldı ve mücadele ve dayanışmayı güçlendirme çağrılarını yaptı. Sonrasında birçok fabrikadan işçiler söz alarak birlik ve mücadele çağrılarını yaptılar. Yapılan konuşmalar da göstermiştir ki işçiler için fabrikalar artık sömürü cehenneminden farksızdır ve mücadele tek seçenektir.

Gerçekleştirdiğimiz panel-forumda krizin işçi ve emekçilere yansımaları ve bu sorunlara karşı mücadele yol ve yöntemleri üzerine konuşmalar yapılmış, belli öneriler sunulmuştur ve sonuçlar çıkarılmıştır.

Öncelikle işçi sınıfı-emekçilerin, devrimci ilerici güçlerin sorununun kapitalistlerin krizine çözüm bulmak olmadığı vurgulanmıştır. Yapılması gerekenin bu sorunların kaynağı olan kapitalist sistemi ortadan kaldırmak için mücadele etmek olduğu vurgulanmıştır. Krizin yarattığı sorunlara karşı mücadelenin kapitalist düzene karşı mücadele bütünlüğünde, fiili meşru zeminde yürütülmesi gerektiği vurgusu öne çıkmıştır.

Ülkedeki en büyük TİS görüşmesi olarak tabir edebileceğimiz milyonlarca emekçiye doğrudan ilgilendiren asgari ücret gündemi de etkinliğimizde önemli bir yer tutmuştur. Asgari değil, insanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret talebi ile mücadelenin örgütlenmesi gerektiği açıktır.

Bugün sermaye devleti ve tek adam

rejimi oluşturduğu gerici atmosferle pek çok hakkımızı gasp ediyor, buna karşı sessiz kalmayan işçi ve emekçilerin eylem, grev ve direnişine saldırıyor. Geçtiğimiz yıllarda yaşanan Greif direnişine dava açılması, havalimanı işçilerinin tutuklanması, grev yasakları, güvenlik soruşturması ve bir gecelik yasalarla işten atılan kamu çalışanlarının eylemlerine saldırması bu durumun en somut göstergesi oluyor. Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını örgütsüzlüğümüzden güç alarak hayata geçirmektedir. Bu yüzden birçok yerde yaşanan direnişlerle örgütlü dayanışmayı yükseltmek ve seslerini daha fazla yere ulaştırmak sonucu çıkmıştır.

Panel-forumumuzda önemli bir konu da sendikal bürokrasi oldu. İşçilerin biriken öfkesini dizginleyen ya da düzen sınırları içerisinde tutan sendikal bürokrasiye karşı da mücadele verilmeli. Söz-yetki-karar hakkımıza sahip çıkmalı ve taban örgütlenmeleri yaratmalıyız.

Krizin faturasını ödememek için ortak talepler etrafında birleşmeli ve mücadeleyi büyütmeliyiz. Krizi fırsata çevirmeye çalışan sermayeye karşı, işçi sınıfı ve emekçilerin krize karşı hoşnutsuzluk ve öfkesini örgütlemeli, bu örgütlülükleri eylemli bir hatla birleştirmeli ve üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız.

Fabrikalardan, havzalara kadar her yerde birlikler kurulmalıdır. Krizin sonuçlarına karşı sonuç alıcı mücadele ancak fabrika ve sanayi havzalarında işçi ve emekçilerin mücadeleye çekilmesiyle mümkündür. Karşı karşıya kalınan sorunlara karşı fabrika ve havzalarda mücadele komiteleri, eğitim grupları vb. kurma he-

defiyle hareket edilmeli, tek tek ele alınan sorunların sınıfa dönük toplam saldırılarla bağı güçlü biçimde kurulmalıdır.

Aşağıda sıraladığımız talepleri her yerde haykırmalı, kuracağımız “**krize karşı mücadele komiteleri**”, “**fabrika komiteleri**” ve **birliklerin** temel mücadele talepleri yapmalıyız. Hak alma mücadelemizin kalıcı sonuçlar doğurması için girişeceğimiz her türlü mücadeleyi “**Sınıfa karşı sınıf!**” bakışıyla örgütlemeliyiz. Bütün işçi ve emekçiler olarak bir avuç azınlığın sistemi olan, bizlere açlık, sefalet ve sömürüden başka hiçbir şey vermeyen kapitalist sisteme karşı topyekün mücadele seferberliğine çağırıyoruz.

- **Krizin faturası kapitalistlere!**
- **İşten çıkarmalar yasaklansın!**
- **Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- **İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret!**
- **Her türlü esnek, kuralsız çalışma biçimleri yasaklansın!**
- **İşsizlik fonu başta olmak üzere fonların yağmasına son verilsin!**
- **Kıdem tazminatı gasp edilemez!**
- **Her türlü dolaylı vergiler (ÖTV-KDV) kaldırılmalı! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**
- **Tüm zamlar geri alsın, temel tüketim mallarının fiyatları ucuzlatılsın!**
- **Örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalı, baskı ve saldırılar son bulsun!**

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Anlamak da değiştirmek de ancak Marksizm'de!

"İşçi sınıfı bitmiş", "Bu işçi sınıfından bir şey olmaz, AKP'yi bunlar ayakta tutuyor", "Türkiye'de işçi sınıfı mı var", "Bu işçiler mi devrim yapacak" vb. cümleleri, AKP iktidara yerleştikten sonra sıklıkla duyuyoruz. Günlük çalışma içerisinde veya dost sohbetlerinde, solcu olduğunu ifade eden kişiler, AKP'nin oy deposu haline gelen işçi sınıfına yönelik genelde bu tür alaylı serzenişlerde bulunuyorlar.

Özellikle ekonomik kriz sürecinden en çok etkilenen kesim işçi sınıfı olduğu halde işçilerin gerici-milliyetçi bilincin etkisinde olmaları, toplumun daha aydın ve muhalif kesimleri arasında amansız bir eleştiriye tabi tutuluyor. Dahası sınıfın bilinç düzeyindeki gerilik, kapitalizme karşı mücadelede başkaca "icatların" ortaya çıkmasına, kapitalizmin tahlilinin anti-bilimsel yorumlarına dayanak haline getiriliyor. "Krizde en çok işçi sınıfı etkileniyor ama hala tepki vermiyor. Bunlar mı kurtaracak dünyayı?" gibi söylemler ağızlarında sakız oluyor. Bu söylem ve ifadeleri anlamak için, sınıfsal mantığına, arkasındaki güçlerin düşünce yapılarına ve dünyayı anlama-yorumlama biçimlerine bakmak gerekli.

Dünya işçi sınıfı sanayi devriminin ardından sayıca artmaya ve yaşadığı sorunlara karşı mücadele yöntemleri geliştirmeye başladı. Burjuva devletlerin henüz erken dönemi idi. İktidarı feodalizmden yeni yeni devralmış burjuvazi, toplum üzerinde tam hakimiyetini sağlayamamıştı. Günümüzdeki hegemonya araçlarının büyük bölümünden yoksundu. Kölece koşullara karşı insanca bir yaşam için mücadele olarak gelişen işçi sınıfı hareketi, kendi dünya görüşünün oluşturulacağı toplumsal ve düşünsel zemini yarattı. Bu zeminde Marx ve Engels'in olağanüstü maddi ve düşünsel çabaları ile bilimsel sosyalizm sahneye çıktı.

İşçi sınıfının dünya görüşü ve mücadele yöntemi olarak ortaya çıkan Marksizm'i benimseyen sosyalist akım, burjuva düzenin tüm politikalarına karşı işçi sınıfının çıkarlarını eksen alan politikalarla hareket etti. Kapitalist düzenin anlayışına karşı işçi sınıfının anlayışını yarattı. İşçi sınıfı hareketinin gelişmesi ve sınıfın kendisini kurtarmasının yolu da buradan geçiyordu. Sonrasında gelişen, milyonları bulan, ülkeden ülkeye kıtadan kıtaya yayılan ve Çarlık Rusya'sında iktidarı alan

devrimci işçi sınıfı hareketini yaratmadaki başarı, kapitalizmi kavrayacak, ona karşı savaşacak, onu yıkacak ve yeniyi yaratacak bir görüşün, Marksizm'in başarısıdır. Bilimsel sosyalizmle sınıf hareketinin organik birliğini yaratmaya çalışan sosyalist hareketin pratiği, devrimci sınıf hareketini kapitalizmin korkulu rüyası haline getirdi.

Lenin'in dediği gibi, "Marksizm'in teorik zaferi, onun düşmanlarını, marksist kılığına bürünmeye zorladı. İçten çürüyen liberalizm, kendini, sosyalist oportünizm biçiminde canlandırma yolunu denedi." Marksizm'i deforme etmek ve güçten düşürmek için işçi sınıfının saflarına marksist görünümlü burjuva ideolojileri sokuldu. İktidar olmanın gücü, sınıf hareketinin yenilgileri, sosyalist olmak iddiasındaki hareketlerin yanlışları, sınıf içindeki burjuva ideolojileri Marksizm görüntüsü altında etkin bir konuma ulaştırdı.

Bugün kapitalizm dünyada sorunlu yanlarına rağmen hâlâ egemen güç konumundadır. Bu durum, dolayısıyla burjuvazinin egemen olan ideolojisi, yenilmiş sol hareketleri sınıftan, Marksizm'in özünden ve iddiasından iyice koparttı. Kapitalizme karşı mücadele yine burjuva ideolojileri ve yöntemleri ile yürütülmeye çalışıldı. Kapitalizm elde ettiği güç sayesinde dünya genelinde bunu dayattı-dayatıyor. Artık sınıftan kopmuş, umudunu yitirmiş, kendi penceresinden dünyaya bakan sol hareket ise bunların

etkisi ile hareket eder hale geliyor.

Dolayısıyla girişte sıralanan söylemlerin tamamı burjuva düşünce sistematiğine aittir, onun etkisinin ürünüdür. Söz konusu söylemleri sıralamak ile marksist olmak iddiası zıt şeylerdir. Eğer yaşadığımız dünyayı kapitalist-emperyalist olarak ifade ediyorsak -ki artık bunun aksini savunan kalmadı, azgın kapitalistler bile bunu itiraf eder hale geldiler- işçi sınıfının varlığını yokluğunu tartışmak anlamsızdır. İşçi sınıfı var olduğu için kapitalist sistem var. Sınıfın güçsüzlüğü, örgütsüzlüğü ve kendi dünya görüşünden uzak olması işçi sınıfının yok olduğu, kapitalizmi yıkacak biricik devrimci güç olmadığı manasına gelmez. Marksizm işçi sınıfının devrimci rolünü, onun sosyalist olup olmamasında aramaz. Kapitalizm koşullarında işçi sınıfını devrimci yapan, kapitalist üretim ilişkileri içerisindeki konumudur. Kısacası sorun, işçi sınıfının zayıf yanlarına işaret etmek, eksikliklerini belirtmek veya eleştirmekte değildir. Sorun, bunu burjuva görüşlere dayalı olarak yapmak, sınıf dışılığın ve sınıftan kaçışın dayanağı haline getirmektir.

Bugün işçi sınıfını güçsüzleştiren, elden ayaktan düşüren ve bir sınıf olarak hareket etmesinin önündeki en büyük engel, gerek işçi hareketi gerekse devrimci-solcu olmak iddiasındaki hareketlerin saflarında boy atan burjuva ideolojisidir, onun etkileridir. İşçi sınıfı tamamen burjuva ideolojisinin ve propagandasının pençesindedir. Ve buna karşı olduğunu

söyleyenler de sınıfın bu durumuna yine burjuva içerikli argüman ve yöntemlerle yaklaşmaktadırlar. Dolayısıyla komünist işçi partisini bir yana bırakırsak, işçi sınıfı kapitalizm karşısında gerçek, samimi ve tutarlı çizgi izleyen önderlikten yoksundur.

Herkesin huzursuz olduğu, lanetler okuduğu kapitalizmin karanlığından, onun yöntemleri ve düşünceleri ile kurtulamayız. Dinsel ve milliyetçi gericiliğe aldanarak sınıfın devrimci rolünü göz ardı edemeyiz. Bunları yapmak kapitalizm, onun ömrüne hizmet eder.

Haydutlaşan bu düzenden kurtulmanın rehberi, düşünsel ve pratik önderi Marksizm'dir. Bütün yönleri ile kapitalizmi çözümlen ve nasıl yıkılacağını da gösteren Marksizm hala dünya ezilenlerinin tek yol göstericisi ve umududur. Kapitalizme karşı mücadeleyi büyütecek bugün kapitalizmin düşünsel hegemonyasından kurtulmaya, işçi sınıfını devrimcileştirecek yol, yöntem ve araçlara odaklanmalıyız. Bunun için, işçi sınıfı ve sol hareket içerisinde burjuva ideolojisinin tüm etkilerine karşı en başta ideolojik mücadele kaçınılmazdır. İşçi sınıfını "kendisi için" devrimci bir sınıf haline getirmek, kapitalizmin reformist, liberal, oportünist görünümler altına da gizlenen ideolojik tahakkümünü parçalamak ile sıkı bir bağ içerisinde. Sosyalist veya marksist olma iddiası bu bağıntıya olan uzaklık-yakınlık ilişkisiyle sınırlı.

19 Aralık Direnişi 18. yılında...

Zindanlar düzen-devrim çatışmasının en sert ve açık biçimlerde yaşandığı alanlardır. Bir yandan egemen sınıf tüm vahşetini ve şiddet aygıtlarını açıkça sergilerken, diğer yandan geleceği temsil eden devrimci tutsaklar devrim cephesini dişleriyle, tırnaklarıyla, bilinçleriyle savunurlar. Sermaye devletinin zindanları birer cenk meydanına dönüşür haliyle; dün ile yarın savaşır orada, aydınlık ile karanlık, eski ile yeni...

1980'li yıllarda insan onuruyla bağdaşmayan hapis hane koşullarına, devletin devrimci kimliği teslim almaya dönük saldırılarına karşı başlayan zindan direnişleri, 90'larda sermaye devletinin hapis hane politikasının temelini oluşturan hücre saldırısına karşı devam etti. Hapis hanelerde yükselen ölüm orucu-açlık grevi direnişleri, devletin çeşitli cezaevlerine yönelik gerçekleştirdiği katliamlar Ulucanlar Katliamı/Direnişi ile yeni bir aşamaya sıçradı. 26 Eylül 1999'da devletin Ulucanlar'a silahlarla girmesi, eli kanlı katillerin 10 devrimciyi işkence tezgahlarında hunharca katletmesi, devletin gözü dönmüşlüğüne güncel bir ifadesi oldu.

19 ARALIK'A GİDEN SÜREÇ

Sermaye düzeni ve devleti 1990'lı yıllar boyunca ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenmekteydi. Özellikle 1999-2000 yıllarında Türk Lirası bir gecede yüzde 40'lara varan değer kayıpları yaşıyor, devlet bütçesi muazzam boyutlarda açıklar veriyor, enflasyon yüzde 100'ü aşılıyordu. Türkiye kapitalizmi çareyi, kendini tamamen emperyalist kapitalizme teslim etmekte görüyordu. 2000 yılı başında IMF ile 17. Stand By anlaşması imzalandı. Bu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için daha fazla işsizlik, daha fazla yıkım, daha fazla açlık, mezarda emeklilik, yeni kölelik yasaları vb. demektir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik böylesine kapsamlı saldırılar hazırlayan sermaye devleti kendine yönelecek tepkinin de farkındaydı. Kendisini tehdit edecek gelişmelerin önüne geçmek için öncelikle sınıf ve kitle mücadelesinin en direngen kesimini oluşturan öncülerini, devrimcileri teslim almalıydı. Düşmanın zindanını devrimci kültürle, kolektif iradeyle birer okula dönüştüren tutsakları teker teker esir alıp sindirmesi gerekiyordu. Böylece dışarıdaki toplumsal

muhalefete ve gelişebilecek harekete de gözdağı verilecekti. Dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in, "içeriye teslim almadan dışarıyı teslim alamayız" cümlesi, bunun veciz bir itirafıydı. F tipleri şimdi her zamankinden daha gerekliydi ve inşasına hız verildi.

2000 yılının başından itibaren F tiplerinin birer birer tamamlanması, 17 Ocak protokolü vb. adımlarla tutsakların kazanımlarına yönelik gasplar ve kamuoyu oluşturmak için yürütülen kirli propagandalar, hücre saldırısını güncel bir tehdit haline getirmişti. Takvim yaprakları 20 Ekim 2000'i gösterdiğinde devrimci tutsaklar açlık grevine başladılar. Açlık grevinin 30. gününde direniş, ölüm orucuna çevrildi.

9 Aralık'a gelindiğinde Yaşar Kemal, Orhan Pamuk gibi aydınlar direnişçi tutsaklar ile görüşmeye başladılar. Görüşmeler, devletin F tiplerine geçilme-yeyeğine dönük bir güvence vermemesi üzerine tıkandı. 17 Aralık'ta dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, "Bundan sonra olacakların sorumlusu ölüm orucunu başlatan, destekleyen ve devam ettirendir" diyerek, uzun süredir planlanan katliamın sinyallerini verdi. Ertesi gün Başbakanlık'ta bir araya gelen Başbakan Bülent Ecevit, Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ve İçişleri Bakanı Sadettin Tantan muhtemelen katliam üzerine son hazırlıkları konuştular. Ve 19 Aralık sabaha karşı saat 04.00'e tarihin gördüğü en

barbarca ve alçakça katliamlarından birine imzasını attı Türk sermaye devleti.

Ecevit'in "teröristleri kendi terörlerinden kurtarmak" diyerek sunduğu katliamda devlet, iş makineleri ile hapis hane duvarlarını üzerlerine yıktığı tutsakların üzerine kurşunlar yağdırarak, ne olduğu bugün bile anlaşılamayan zehirli gazlarla gitti. Ancak devrimci tutsaklar, devletin hevesini bir kez daha kursağında bıraktı. Yıkıntıların altından kopan uzuvları, eriyen derileriyle birlikte marşlar, sloganlar, zafer işaretleri ile çıkıyordu tutsaklar. Haykırıyorlardı: Diri diri yaktılar! Haykırıyorlardı: Biz kazanacağız!

Yaşamak fiilinden ne anladıklarını göstermek istercesine "Hayata Dönüş" koymuşlardı katliamın ismini. Fakat hesapları yine tutmadı. Sindirmek istedikleri tutsaklar daha bir bilendi, biter sandıkları ölümüne direniş kitleleşerek devam etti. "Devletin gücünü gösterdik" diyen IMF memuru Ecevit, bunların elbette farkındaydı, farkındaydı Kürdistan'dan getirttikleri özel timlere, iş makinelerine, asker gücüne ilaveten gelen binlerce kişilik polis ekiplerine, envai çeşit silahları ve zehirli gazlarına rağmen 4 günde ancak girebildiklerini hapis hanelere.

19 Aralık 2000'de yaşamı ölümüne savunanların anısı önünde saygıyla eğiliyor ve ekliyoruz: Türkiyeli devrimciler olarak, direnişlerle dolu olan bu tarihi unutmayacak, unutturmayacağız...

İstanbul'da polis cinayeti

İstanbul'da polis 17 yaşındaki bir genci katletti. 11 Aralık günü saat 16.00 sıralarında Ataşehir'deki 1 Mayıs Mahallesi 3007 cadde üzerindeki kontrol noktasında "dur" ihtarına uymadığı öne sürülen bir araca polis ateş açtı.

Araçta bulunan 17 yaşındaki Cihan Seyhan, polisin açtığı ateşte yaralanarak Ümraniye'deki özel bir hastaneye kaldırıldı. Seyhan, burada yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Araçta bulunan diğer iki kişiden biri gözaltına alınırken, bir kişinin de kaçtığı belirtildi.

"Cumhurbaşkanına hakaret" davaları

AKP'nin "Allah'ın bir lütfü" olarak değerlendirdiği darbe girişimi sonrasında gözaltı ve tutuklama teröründe belirgin bir artış oldu. Gözaltı-tutuklama terörünün öne çıkan bahanelerinden biri de "cumhurbaşkanına hakaret" oldu.

Cumhurbaşkanı ve bakanlarının diğer partilerin milletvekillerine "aşâğılık" demesini bile "ifade özgürlüğü" olarak değerlendiren yargı, "cumhurbaşkanına hakaret" konusunda terör estirdi. Sadece 2017 yılında 20 bin 539 savcılık soruşturması başlatılıp, mahkemeler tarafından 6 bin 33 dava açıldı.

Milletvekillerinin 'yemek keyfi'

İşçi ve emekçiler ücretlerinin erimesiyle birlikte krizden ağır şekilde etkilenirken, kriz işçi ve emekçilere fatura edilmeye devam ediliyor. Temel tüketim maddeleri sürekli zamlanıyor, emekçilerin alım gücü düşüyor.

Yalnızca maaşları 18 bin TL'nin üzerinde olan milletvekilleri ise meclis lokantasında sembolik denebilecek ücretler karşılığında yemek yiyor. Sosyal medyada paylaşımına giren meclis lokantasına ait bir yemek fişi bunu bir kez daha hatırlattı.

Fişte çorbanın 1 TL, çoban salatasının 1 TL, bademli keşkülün 2 TL, kavurmalı pilavın 6 TL olduğu görülüyor.

Buna da şükür!

Uzun zamandır dışarı çıkmıyordum. Nasıl çıkayım? Cepte para yok, dışarı çıkıp ne yapacağım? Kimseye de bana bir şeyler ısmarla diyemezsin. Hoş, desen de kim ne ısmarlayacak? Herkesin durumu vahim. Ama evde otur otur bir yere kadar, sıkıldım, bir hava alayım dedim. Dalgın dalgın yürürken ne zamandır görmediğim arkadaşım Orhan'ı gördüm. Orhan, eski bir arkadaşım. Önceleri sağda solda ayakçılık yaparken, voleyi nasıl vurduğu anlaşılamayan tiplerdendi.

- Vay! Mustafa sen yaşıyor musun ya?
- Eh işte, idareten yaşıyoruz. Sen ne yapıyorsun, nasıl gidiyor?

- Koşturmaya devam. Görünmüyorsun hiç. Bir sıkıntı falan yoktur inşallah?
- Sıkıntı çok, saymakla bitmez ama dışarı çıkmamamın bununla ilgisi yok.

- Ayakkabılar eskimesin diye mi çıkmıyorsun yoksa? Gel şöyle bir çay içelim. Ayaküstü sohbet mi olur hiç? Ne zamandır görüşmüyoruz zaten.

Çay içmek deyince bir duraksadım, gerildim. Durduk yere masraf çıkacak başıma. Orhan bendeki gerilmeyi fark etmiş olmalı ki,

- Yahu gel, çaylar benden.
Yine de rahatlamamıştım ama gitmezsem de ayıp olur diye düşündüm ve köşedeki çay ocağına oturduk. Biraz havadan sudan konuşunca konu işlere geldi.

- Neler yapıyorsun, izinli misin?
- Yok be Orhan! Kaç zamandır işsizim. Halim perişan inan ki!

- Buna da şükür be, eskiden daha mı iyiydik!
- Aman birader bana o cümleyi kurma rica ediyorum.

- Ne dedim de celalleniyorsun bel! Şükretmek lazım her koşulda.

- Sen bizim Namık'ı bilir misin?
- Geçenlerde vefat etmişti hani, o Namık mı?

- He o, o Namık. Bak anlatayım da dinle!

Bizim ikinci çaylar gelirken başladım Orhan'a Namık'ı anlatmaya.

- Bizim Namık iyiydi, hoştu ama kafası hep bir yere çalışırdı. Onun haricinde başka bir şey bilmezdi. Ne zaman kahve-

de otursak, sohbet etsek hep aynı şeyleri söyler dururdu. Bilirsin, biz zar zor geçinen insanlarız. Aldığımız ücret anca ihtiyaçlarımızı karşılıyor. O da bütün ihtiyaçlarımızı değil. Ama durmadan her şey pahalılaşıyor. İmkânı yok durmuyor. Zam üstüne zam binince benim tepemin tasının attığı bir gün söylenip duruyordum. Namık hiç sakinliğini bozmadan, "Söylenip duracağına, şükret! Eskiden daha mı iyiydik" demez mi! Ben daha da dellendiğim. Ya arkadaş vaziyet ortada, şükredecek yer mi kaldı! Ama yok dinlemez, ne dersene aynı cevabı verir. Aradan çok zaman geçmedi, Namık'ı işten çıkardılar. "Tam kışın ortasında işten çıkarma mı olurmuş" diye hiddetlendim. Adamda gık yok. Tek dediği, "Buna da şükür be, eskiden durumumuz daha mı iyiydi!" Namık'ı duyan da kenarda köşede yüklü miktarda parası var, malı mülkü çok zanneder ama nerede! Bir gariban Namık işte. Sürekli iş aradı, bulamadı. 4 ay boyunca başvurmadığı yer kalmadı ama kimse de iş vermedi. Yahu birader adam başka laf bilmez. Boyuna, "buna da şükür be, eskiden daha mı iyiydik" der durur. Çıkarıldığı işyerinden alacağı da vardı, onu da bir türlü alamamıştı ama adamın ses etmeye niyeti yok. Derken biz bu Namık'ı uzun bir zaman göremedik. Sonradan duyduk ki rahatsızlanmış, evde yatıyormuş. Birkaç arkadaş toplandık, ziyaretine gittik. "Gördün mü bak Namık, seni işsiz koydular, dertten, streslen yatağa da düştün." "Buna da şükür be Mustafa, eskiden daha mı iyiydik!" Adam hasta yatıyor, hâlâ çit yok. Zaten bizim genel olarak sorunumuz bu birader. Daha ne hale düşmeyi bekliyor acaba diye düşüncelere daldım. Düşün düşün ben kafayı yiyeceğim yahu! Çok geçmeden de Namık'ın vefat ettiği haberini aldık işte. Ama korkumdan cenazeye katılmadım.

- Hay Allah iyiliğini versin! Ölüden korkulur mu hiç?

- Ben korktum, korktum ama ölüden değil. Namık kefeni yırtıp da o durumdayken bile "Buna da şükür be, eskiden daha mı iyiydik!" der diye korktum.

KEMAL KAÇAMAK

Millet Bahçesi: "Nefes alıracak"

Ülkede derinleşen ekonomik krize dair söylemleri ve pratikleri ile sermaye iktidarı, emekçileri manipüle etmeye devam ediyor. Döviz kurlarında yaşanan dalgalanma yaz aylarının başına oranla yavaşlamış olsa da TL'nin dolar karşısındaki değer kaybı sürüyor. Dolayısıyla tüketim maddelerinde ve üretim maliyetlerinde zamların ardı arkası ksilmiyor.

Oluşturduğu yeni kabinesi ile Tayyip Erdoğan bu gidişat üzerine 100 günlük eylem planı ilan etmişti. Plan doğrultusunda sermayedarlara güvence veren AKP hükümeti, ikinci 100 günlük plana dair de açıklamalar yaptı. Millet bahçeleri, öne çıkan konulardan biri oldu.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı birinci 100 günlük eylem planında kendisine düşen görevlerin %98'ini tamamladıklarını, şimdi de ikinci plana geçeceklerini belirtti. Bilindiği gibi, "Her ile en az bir millet bahçesi ile şehirlerimiz nefes alacak" sloganı ile yol yürünüyor. 5 adet millet bahçesinin yapım işini tamamlama, 6 tanesinin temelini atma, 22 tanesinin de projelendirme çalışmalarını başlatma gibi hedefler öne çıkıyor. İstanbul'da üçüncü havalimanının yapılması sonucu kapatılacak olan Atatürk havalimanının bir kısmı millet bahçesine çevrilecek ve bu, Londra'daki Hyde Park'tan 8, New York'taki Central Park'tan 3,5 kat daha büyük olacak deniyor. Ankara'da yapılacak millet bahçesi ile güya Ankara'nın yeşil alan miktarı %6 artacak diye reklam yapılıyor.

Bu bahçelerin detaylarına bakıldığında ise yeşil alandan çok yine betona ağırlık verildiği görülüyor. "Bahçe" tasarımlarına sosyal tesisler, otoparklar, millet kiraathaneleri, meydanlar gibi kurgular eklenmiş.

"Yaparsa yine AKP yapar" başlığıyla insanlara sunulan "çılgin" projelerin doğayı talan etme ve rant projeleri olduğu açıktır. Milyonlarca ağacı kesen, her yeri betonlaştıran, acil toplanma alanlarına dahi AVM'ler diken, HES, RES, JES gibi enerji santrallerinin yaşam alanlarına vereceği zarardan dolayı karşı çıkan köylülere saldıran, kentsel dönüşüm kapsamında binlerce emekçiye mağdur eden ve daha nice icraatları ile gündemden düşmeyen sermaye iktidarının, insanlara nefes alacakları alanlar inşa etmek diye bir derdi olacak değil ya. Bir de "Köy Konakları" diye bir projeleri var. Güya her şehre tarihsel ve kültürel dokusuna ait yapılar gerekli ve

şehirleşme kapsamında bunlar da esas alınmalı.

Ekonomik krizin faturasını işsizlik, hayat pahalılığı, geleceksizlik ve kölece çalışma koşulları olarak ağır bir şekilde ödeyen işçi ve emekçiler millet bahçeleri ile değil, insanca yaşam koşullarının sağlanması ile nefes alabilir. Asgari ücret üzerine yapılan tartışmalardan da görüleceği gibi sermaye iktidarı milyonlarca emekçinin yoksullaşmasını değil, büyük patronların vergi borçlarını nasıl silebiliriz konusunu ele alıyor. Kapitalist sistemde aksini beklemek abes kaçır, hele ki ekonomik kriz ortamında. Ancak toplumsal mücadelenin yükseldiği bir durumda işler değişebilir.

Şehir planlanmasında en büyük sıkıntılardan biri insan hayatı için önemli olan kaynaklara rahat ulaşım sorunudur. Okul, hastane, işyeri gibi alanlara özellikle büyükşehirlerde zorlukla gidiliyor. Uzun süren yolculuklar, trafik sıkışıklığı, çok erken saatlerde uyanma, geç saatlerde eve varma gibi insanın günlük yaşamını kalitesizleştiren bir yaşam tarzı dayatılıyor. İstanbul gibi bir şehirde her gün işine gitmek için kıtalar arası yolculuk yapan milyonlarca emekçi var. İmkânların ve seçeneklerin sınırlılığı insanları böyle bir duruma itiyor. Bunların dışında sermaye devleti kent meydanlarının kullanımını demokratik haklarını arayanlara kapatıp, baskı rejimi ile şehir yaşamını iyice çekilmez hale getirmiş bulunuyor.

Millet bahçeleri ile emekçilerin gözünü boyamaya çalışan AKP şefi, Mart'taki yerel seçimlere kadar yeşil ve yaşanabilir şehirler yaratma hedeflerinden, çevreci bir parti olduklarından bahsedecek. Ama gerçekte, sermayedarlara yaranmak için kamusal alanları ihaleye açacak. Devlet hazinesi garantisini ile sermayedarlara milyarlarca dolar aktarılacak.

Şehir planlanması çok kapsamlı bir konudur, yeşil alan ihtiyacı da millet bahçeleri yapılarak karşılanamaz. Günümüz koşullarında temiz, yaşanabilir kentler oluşturmak teknik açıdan mümkündür ancak kapitalistler için kârlı bir alan değil, tersine fazladan maliyettir. Dolayısıyla insanın doğayla uyumlu yaşayabileceği yerleşimlerin olduğu bir dünya ancak sosyalizmle ulaşılacak bir hedeftir.

U. AZE

Krizin faturasası kapitalistlere...

İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!

Asgari ücreti belirlemek için göstermelik komisyon toplanmaya başladı.

Büyük bir kısmı sermaye temsilcilerinden oluşan komisyon bugüne kadar insanca yaşamaya yeten bir ücret belirlemedi. Komisyonun bileşimi bile işçiler lehine bir ücret belirlenmeyeceğini görmek için yeterli. Komisyonunda; 5 hükümet temsilcisi (her biri büyük servetlere sahip), 5 sermaye örgütü temsilcisi, 4 Türk-İş temsilcisi (asgari ücretin en az 15 katı maaş alıyorlar) ve bu yıla özgü olarak görüntü olsun diye asgari ücretle çalışan Türk-İş üyesi 1 işçi yer alıyor. 15 kişilik komisyonun 14'ü sömürücü sınıfların temsilcilerinden oluşuyor. Açlık sınırının 1943 TL, yoksulluk sınırının 6328 TL olarak açıklanmasına rağmen komisyon, açlık sınırı düzeyinde zam oranını tartışıyor. Bu bile komisyonun nasıl bir zam oranı belirleyeceğini görmemiz için yeterli.

Kardeşler!

Krizin etkileri her geçen gün daha yakıcı biçimde kendini gösteriyor. Temel tüketim ürünlerine her gün yeni zamlar geliyor. Elektrik, su, doğalgaz vb. faturalarını ödeyemez olduk. Üzerimizdeki sömürü, baskı her gün artarken bizlerden kesilen haraçlarla oluşturulan fonlar sermayedarlara peşkeş çekiliyor. Sermaye sahiplerine teşvikler verilerek vergi muafiyeti olanağı sağlanıyor. Bizim üç kuruşluk maaşımızdan ise yüksek vergiler kesiliyor. Kıdem tazminatımıza göz diyorlar, BES uygulamasını zorunlu hale getiriyorlar... Bizler birlik olmadığımız için üzerimizdeki sömürüyü arttırıyorlar, mücadeleyle kazanılmış haklarımızı bir bir elimizden alıyorlar.

Sermayedarların ve onların hizmetindeki hükümetin saldırılarını durdurabiliriz. Bunun için yapmamız gereken eme-

ğimize ve onurumuza sahip çıkmaktır. Birlik olmak ve mücadele etmektir.

Birlik olmazsak eğer sermayedarlar ve hizmetindeki hükümet bizlere daha ağır koşullar dayatacaklar. Kendi krizlerinin faturasını bize ödettirmeye devam edecekler. İşten atma tehditleri savurarak, bizleri düşük ücretlerle en ağır şartlarda çalıştırmaya devam edecekler.

Bizler birlik olmazsak asgari ücret yine açlık sınırının altında kalacak...

GELECEK KENDİ ELLERİMİZDE!

Unutmayalım ki asgari ücret artışı bütün ücretli çalışanların alacağı maaş zammını etkileyecektir. Sermayedarlar asgari ücret zammını gerekçe göstererek birçok yerde ya zam yapmayacak ya da düşük oranlarda yapacaktır. Onun için zam döneminde asgari ücret alan ya da asgari ücretin üzerinde maaş alanlar olarak birlikte mücadele etmeliyiz. İnsanca yaşamaya yeten ücret talebimizi yükseltmeliyiz.

Fabrikalarımızda bir araya gelerek komiteler kurmalı ve sermayedarların karşısına örgütlü işçiler olarak dikilmeliyiz. Göstermelik olan asgari ücret tespit komisyonunun oyununu bozmalıyız.

Kendi taleplerimizi belirleyerek, kazanmak için harekete geçmeliyiz. Taleplerimizin karşılanmaması halinde üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan geri durmamalıyız.

İnsanca çalışma ve yaşam koşullarını ancak mücadele ederek elde edebiliriz.

Bütün işçi, emekçi kardeşlerimizi insanca yaşamaya yeten ücret, insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeleye davet ediyoruz. Gelin hep birlikte komitelerimizi kuralım, bizleri sömürenlerden hakkımız olanı alalım!

*İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret!

*İşten atmalar yasaklansın!

*Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

*7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

*Her türlü kuralsız, esnek çalışma biçimleri vb. yasaklansın!

*Kıdem tazminatına dokunma!

*İşsizlik fonu başta olmak üzere diğer fonların yağmasına son! İşçilerin kullanımı kolaylaştırılsın!

*Örgütlenmeye yönelik engeller kaldırılsın, baskı, saldırılar son bulsun!

BDSP